

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. 92. — 717

Ἔτος Α'.

1 Ὀκτωβρίου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρζ. 4.—

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ὁ δεσμός τῆς Διαρμύους Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας

Πολὺς καὶ ἄχαρις θόρυβος ἐγένετο ἐσχάτως καὶ δυστυχῶς, συνεχίζεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς πρὸς τὴν νομιμότητα καὶ κανονικότητα τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἱερᾶς Διαρμύους Συνόδου, ὡς ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐν τῇ Διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐγράφησαν πολλὰ κατὰ τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ θεσμοῦ καὶ μάλιστα εἰς ἀρχιερατικὰς ἐγκυκλίους, ὅτι, ὁ θεσμός αὗτος εἶναι «παράνομος», «ἀντικανονικός» ὅτι δὴθεν δὲν στηρίζεται εἰς τοὺς «Ἱεροὺς Κανόνας» μάλιστα δὲ τόλμησαν νὰ σκεφαντήσουν τοῦτον ὅτι ἡ προέλευσίς του εἶναι προτεσταντική!

Πρὸς ὅλους αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι μὲ τόση ἐλαφρὰ τῇ συνειδήσει, σκεφαντοῦν τὸν Ἱερόν τοῦτον θεσμόν, ἀπαντοίμεν ὅτι εἴτε ἐγ γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ πράττουν αὐτὸ πλανῶνται μὴ γνωρίζοντας τί λέγουσιν καὶ γράφουσιν.

Τοῦτο θ' ἀποδείξωμεν μὲ ἀπράνταχτα ντοκουμέντα ἐκ τῆς αἰωνοβίου ζωῆς τῆς καθ' ὅλης Ὁρθοδόξου

ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς παραθέσεως ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν Πρακτικῶν καθὼς καὶ ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος Συνδικτοῦ Τόμου, διὰ τοῦ ὁποῦ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀνεκήρυξε ὡς Αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1850. Διότι εἶναι ἄδικον τὸ μὲν αὐτοκέφαλον νὰ ἀναγνωρίζωμεν, τοὺς δὲ ὁρους δι' ὧν ἀνεκηρύχθη τοῦτο ἀρνοίμεθα καὶ ἀποκηρύττομεν παράνομους καὶ ἀντικανονικούς.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1821 ὅτε, τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ, ἐξεργάγη ἡ ἱερὰ ἀπελευθερωτικὴ Ἐπαναστασις τῶν ἱποδοῦλων ἐπὶ 400 ἔτη Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων, κατὰ τοῦ τυράνου κατακτητοῦ οἱ Ἐπίσκοποι τῶν ἐπαναστατημένων περιοχῶν λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης ἐμπολέμου καταστάσεως, ἀπεκόπησαν ἀκουσίως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1833 μέχρι τοῦ ἔτους 1850, βασιλεύοντος τοῦ Βασιλέως Ὁθωνός, δι' ἐνεργειῶν τῶν παπικῶν Βασιρῶν αὐτοῦ συμβούλων, ἀλλὰ καὶ ὅλι-

γαρίθμω, δυστυχώς, Ὁρθόδοξον ἐπίσκοπον Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν με ἐπικεφαλῆς τὸν γνωστὸν Ἀρχ) τέα τῆς ὑπὸ τῶν Βασιλεῶν διορισθείσης λεγομένης «Ἱερᾶς Συνόδου» Ἀρχιμ. Θε. ὁκλήτον Φαρμακίδην ἐπολέμουν διὰ παντοίων μέσων καὶ τρόπων τὴν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπικοινωνίαν καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ χειραφέτησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Φαρμακίδης ἐφρόνει, ἐδόξαζε καὶ διεκήρυττε ὅτι «ὁ Θρόνος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως οὐτε ἔχει, οὔτε ἔλαβε ποτὲ ἀπὸ τινος ἐξουσίαν τοῦ ἐπικυροῦν καὶ διακηρύττειν τὴν αὐτονομίαν ἄλλων Ἐκκλησιῶν Ἐθνῶν αὐτονόμων καὶ ἀνεξαρτήτων, ἀφ' ἐαυτῶν διακηρυττομένων αὐτοκεφάλων»⁽¹⁾.

Ἐναντίον τῆς ἀντορθόδοξου αὐτῆς τακτικῆς τοῦ Φαρμακίδου καὶ τὸν περὶ αὐτοῦ ἠγωνίζετο σθεναρῶς ὁ εὐλαβεστάτος Πρωτοπρεσβύτερος Κων)νος Οἰκονόμου γράφον ὅτι «ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος ὑπάρχει τὸ Θεοστήρικτον Κέντρον, εἰς ὃ συνέχονται καὶ συγκροτοῦνται συνοῦσαι Πᾶσαι αἱ ὑπ' οὐρανόν, ἐν διαφόροις Βασιλείαις συνεστώσαι, Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καθεὶ, συναρμολογοῦμεναι, συγκροτοῦσι τὸ ἀδιαίρετον σῶμα τῆς Μιάς, τῆς Ἀγίας, τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός»⁽²⁾. Ἐπὶ πλέον ὁ Οἰκονόμου ἐκρουενεῖς μάτην τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ὅτι ὅσον ἄργει ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κινδυνεύομεν νὰ καταστῶμεν «σχισματικοὶ» ἐναντι αὐτοῦ.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα μέχρι τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1849.

Τὴν 16ην Νοεμβρίου 1849 ἀπέθανεν ἐν Κων)πόλει ὁ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος Ἰάκωβος Ρίζου ὁ Νερουλός. Τῆς νεκρωσίμου Ἀκολουθίας προέστη ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνθίμος ὁ Δ' ⁽³⁾.

Ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις Κριεζὶ διὰ τὴν εὐχαριστήσιν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀπένευμεν αὐτῷ τὸν Μεγαλόσταυρον, διὰ τοῦ πρὸς τοῦτο ἀποσταλέντος Ἀρχιεπισκόπου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μιχαὴλ Ἀποστολίδου (μετέπειτα γενομένου Ἀρχ)που Ἀθηνῶν) ὅστις συγχρόνως ἦτο καὶ κομιστὴς εὐχαριστηρίου ἐπιστολῆς τῆς τότε «Ἱερᾶς Συνόδου» πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐπὶ ταῖς ἀπονεμηθείσαις τῷ Ἑλλήνι Προσβετυτῇ τιμαῖς, ἣν ἐπέδωκεν αὐτῷ τῇ 16ῃ Ἰουνίου 1850.

Οἱ ἐν Ἀθήναις, ἠλπίζον ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπαντᾶν εἰς τὴν εὐχαριστήριον ταύτην ἐπιστολὴν τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου» τῆς Ἑλλάδος ἤθελε ἀναγνωρίσει σιωπηρῶς αὐτήν.

Ὁ Πατριάρχης τὸ μὲν παράσημον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐδέχθη καὶ εὐχαρίστησε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διὰ τοῦ Π. Δεληγιάννη, ἀλλὰ τὴν ἐπιστο-

λὴν ἐπέστρεψε πρὸς τὸν κομιστὴν αὐτῆς Ἀθηναῖον, εἰπὼν ὅτι ἀγνοεῖ τίς εἶναι ὁ Πρόεδρος, ὁ ἐπιστέλλων αὐτῷ καὶ τίς ἡ ὑπ' αὐτοῦ προεδρευομένη Σύνοδος, διότι οὐδέποτε περὶ συστάσεως τοιαύτης Συνόδου λόγος ἐγένετο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Κων)πόλεως.

Κατόπιν τούτου καὶ πολὺ γενομένου θορύβου εἰς τὰς τότε ἐφημερίδας λαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν, ἡ τότε Κυβέρνησις Κριεζὶ ἀπέστειλεν ἔγγραφον - αἰτησὶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τινέων μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «ἤδη τοίνυν τῶν δυσχερῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος, θεῖα συνάρσει, ἐξομαλινθέντων καὶ τοῦ καιροῦ ἐπιτρέφαντος, καθήκον ἡμῶν ἠγησάμεθα, εὐδοκίᾳ τῆς Α.Μ. γνώμῃ δὲ καὶ αἰτήσῃ τοῦ Ἱ. Κλήρου, ὅπως ἀναγγείλωμεν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τῆς Κων)πόλεως ταῦτα, παρακαλοῦντες τὴν Ὑπερέθαν Παναγιώτητα, ὡς πρῶτον Ποιμέναρχην τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν Ἱερωτάτην Σύνοδον, ἵνα, ἐπιδοκιμάσαντες τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην θεσμοθεσίαν καὶ τὴν δι' αὐτῆς συστάσαν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωρίσαντες, ἀποδέξῃσθε αὐτήν ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφὴν, εὐλογοῦντες τὸ ἔργον τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ ἔθνους»⁽⁴⁾.

Κατόπιν τούτου ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τῶν πρ. Πατριαρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδημιούντων Ἀρχιερέων καθὼς καὶ τοῦ Ἱεροσολήμων Κυρίλλου συνήλθον τετράκις. Διῶρισε δὲ τριμελὴ Ἐπιτροπὴν ἀποτελούμεν ὑπὸ τῶν Πανιερωτάτων Ἀρχιερέων, τὸν Κρήτης Χρυσάνθον, τὸν πρ. Μεσημβρίας Σαμουὴλ καὶ τὸν Σταυρουπόλεως Κων)τίνον, προσθεῖσα αὐτῇ καὶ γραμματεῖα τὸν Ἱερομόναχον Νικηφόρον Γλυκᾶ, διδάσκαλον καὶ Ἱεροκήρυκα τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἵνα σχεδιάσωσι τοὺς ἀναγκαίους Ὁρους ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐκδοθῇ ὁ Συνδικὸς Τόμος.

Κατὰ τὴν δευτέραν Συνεδρίασιν τῆς 20ῆς Ἰουνίου 1850 τῆς Μεγάλης Συνόδου ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἀνέγνω τοὺς ὄρους τούτους ἐν ἑπτὰ κεφαλαίοις περαινόμενους, διεξηγήσεν αὐτοὺς, καὶ ἐκτιθεμένους τοὺς λόγους τοῖς ἑκαστῶν αὐτῶν διαγορεύσας. Συζητηθέντας δὲ καὶ ἀνκριθέντας, ἡ ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος παρεδέξατο καὶ ἐνέκρινεν ἀπαντας παμψηφεῖ οὕτως, ὡς ἔχουσιν.

ΟΡΟΣ Α'.

Σύνοδος Διαρκής, συνισταμένη ἐξ Ἀρχιερέων προσκαλουμένων ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ τὰ προσβεῖα τῆς χειροτονίας, Πρόεδρον ἔχουσα τὸν κατὰ καιρὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, καὶ ὀνομαζομένη Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔσται ὡς ἐν Ἑλλάδι ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ διοικοῦσα τὰ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως ἀπὸ πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως.

(4) Ἐγγραφον Ἑλλήν. Κυβερνήσεως 30 Μαΐου 1850.

(1) Φαρμακίδου Ἀπολογία σ. 34.

(2) Οἰκονόμου, Τὰ σφῶμενα Ἐκκλησιαστικά, Γ', 215.

(3) Ἐπὶ τοῦ αἰκομ. τούτου Πατριάρχου συνήλθον Πανορθόδοξος Σύνοδος ἡ ὁποία ἐξαπέλυσε τὴν γνωστὴν Ἐγκύκλιον, ἥτις ἄρχειται «Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας ἣν παρελάβομεν...».

ΟΡΟΣ Β'.

Ὁ Πρόεδρος αναγορευόμενος ὀφείλει ἐπιστέλλειν τὰ ἀναγκαῖα Συνοδικὰ καὶ κοινωνικὰ γράμματα πρὸς τε τὸν Οἰκουμενικὸν καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας, καθὼς καὶ οὗτοι αναγορευόμενοι τὸ αὐτὸ ποιήσουσιν.

ΟΡΟΣ Γ'.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδίδουσι τὰς πρὸς χειροτονίαν Ἀρχιερέων ἀπαιτούμενας κανονικὰς ἐκδόσεις.

ΟΡΟΣ Δ'.

Ἀπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι, ἐν ταῖς ἰδίαις παροικίαις ἱερουροῦντες, μνημονεύουσι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου· ὁ δὲ Πρόεδρος αὐτῆς ἱερουργῶν μνημονεῖ Πάσης Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξου ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις μνημονεύονται οἱ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, καὶ οἱ λοιποὶ τρεῖς κατὰ τάξιν, καθὼς καὶ πᾶσα Ἐπισκοπὴ Ὁρθοδόξου.

ΟΡΟΣ Ε'.

Ὅσας ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία χρῆζει ἁγίου Μύρου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ζητήσει τοῦτο παρὰ τῆς ἐν Κων. πόλεως ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

ΟΡΟΣ ΣΤ'.

Τὰ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν ἀφορώντα, οἷα, φερῶς εἰπεῖν, τὰ περὶ ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας Ἀρχιερέων, περὶ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ ὀνομασίας τῶν Θρόνων αὐτῶν, περὶ χειροτονίας Ἱερέων καὶ Ἱεροδιακόνων, περὶ γάμου καὶ διαζυγίου, περὶ Διοικήσεως Μοναστηρίων, περὶ εὐταξίας καὶ ἐκπαίδευσως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Θείου Λόγου, περὶ ἀποδοκιμασίας ἀντιθρησκευτικῶν βιβλίων, ταῦτα πάντα καὶ τὰ τοιαῦτα κανονισθήσονται παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ Συνοδικῆς Πράξεως, μὴ ἀντιβαίνουσας τὸ παράπαν τοῖς ἱεροῖς κανόσι τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν Συνόδων, καὶ τοῖς πατροπαράδοτοις ἔθιμοις καὶ ταῖς διατυπώσεσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

ΟΡΟΣ Ζ'.

Ἐν τοῖς συμπύκτουσι ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι, ἅτινα δέονται συσκέψεως καὶ συμπράξεως πρὸς κρείττονα οἰκονομίαν καὶ στηριγμὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ μὲν ἐν Ἑλλάδι Ἱερὰ Σύνοδος ἀναφέρεται πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον· ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου παρέχει προθύμως τὴν ἑαυτοῦ στήριξιν, ἀνακαίνων τὰ δέοντα πρὸς τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἱερὰν Σύνοδον.

Τὴν 29ην Ἰουνίου 1850 συνῆλθεν αὐθις ἡ ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἐν τῷ μεγάλῳ Συνοδικῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπόντων ἐνδεδικυμένων τὴν μεγαλὴν ἀρχιερατικὴν στολήν, τῶν θυρῶν ἀναπεπταμένων, καὶ πλήθους πολλοῦ Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν εὐκόσμως καὶ εὐλαβῶς συνκαὶ καθιερώσεως τοῦ περὶ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου γηγεμένου· ἤρξατο ἡ ἱερὰ τελετὴ τῆς καθιερώσεως καὶ καθάρσεως τοῦ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Συνοδικοῦ Τοῦμου.

Μετὰ δὲ ταῦτα, σιγῆς γενομένης, τοῦ μεγάλου Ἀρχιεπισκόπου ἐκφωνήσαντος, π ρ ό σ χ ω μ ε ν, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης γεγενῆσθαι φωνὴ εἰς ἐπίτροκον πάντων ἀνέγνω τὸν ἱερὸν Συνοδικὸν Τοῦμον ἐν μεμβράναις ἀντιγεγραμμένον καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀναγνώσεως, οἱ τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Σύνοδον συγκροτοῦντες Παναγιώτατοι, μακαριώτατοι, καὶ πανιερώτατοι Ἱεράρχαι ἤρξαντο ὑπογράψαι αὐτὸν κατὰ τάξιν.

ΤΟΜΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ

Τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τῆς συγκροτηθείσης ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ Σωτήρος χλίοστῳ ὀκτακοσιοστῷ πεντηκοστῷ, ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ, Ἰνδικτιῶνος Η', περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν.

«Ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ νυκτί, ἡ παρεδίδοδο, διατιθέμενος τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις τὴν καινὴν αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικὴν τῶν Χριστιανῶν ἐντολήν, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, "Οὐ δύναται, ἔφη, τὸ κλημα καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ Ἀμπέλῳ..." Καὶ ἀντιλαμβανόμενος τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, αὐτὸς πάλιν ὁ Πάνσοφος Διδάσκαλος ἡμῶν ἠμύνησε τρανῶς, ὅτι αὐτὸς ἐστίν ἡ Ἀμπελὸς ἡ ἀληθινή, εἰς ἣν ἐντέλλεται ἅπαντας ἡμᾶς μένειν. "Μείνατε ἐν ἐμοί". Ἐντεῦθεν ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ὁρθοδόξῳ Πληρώματι ἡ ἡμνομένη ἐκείνη, καὶ τοσοῦτον φιλοτίμως σπουδαζομένη ὑπὸ τε τῶν Θείων Ἀποστόλων καὶ τῶν σεπτῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ καθ' ἑκάστην ἐν ταῖς δεήσεσι τῶν πιστῶν θερμῶς ἐξαιτούμενη ἐν ό τ η ς. "Μείνατε ἐν ἐμοί". Εἰς γὰρ Κύριος, ὃ λατρευόμεν, μία πίστις, ἣν παρελάβομεν, καὶ ἐν βάπτισμα, ὃ βεβαπίσμεθα.

Ἐπὶ ταύτῃ τῇ βάσει ἀνέκαθεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἥτοι αἱ σεπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὡς γε πρὸς τὴν τοῦ βιωτικοῦ πολιτεύματος καιρικὴν χρείαν ἀφορῶσαι, ἡ ἐχώρησαν ἡ συνήρην ἐπαρχίας ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἡ ἄλλοις ὑπέταξαν, ἡ αὐτοκεφάλους ἀνέδειξαν αὐτάς, τῆς ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τῇ ἐκκληρια-

στική κανονική τάξει, ἐν ὅτῃ τος ἀλωθήτον δια-
μενούσης. Ἐπεὶ τοίνυν καὶ τινες ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν
κυριαρχίαν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀποστολικοῦ Οἰκουμε-
νικοῦ Θρόνου τῆς Κων)πόλεως ἀγιώταται Μητροπόλεις
καὶ Ἐπισκοπαί, αἱ ἀπαρτίζουσαι σήμερον τὸ Θεόσω-
πτον καὶ Θεοστήρικτον Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, διὰ
αιρικὰς περιπετείας, καίπερ διατηροῦσαι τὴν τοῦ Θεοῦ
ἀρετὴν τὴν τῆς πίστεως ἐνότητα, ἀπελήφθησαν ὅμως
ἢ τινα καιρὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς
σχέσεώς τε καὶ συναφείας πρὸς τε τὴν Ὁρθόδοξον
αὐτῶν Μητέρα, τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃν
Ἐκκλησίαν, ἐξ ἧς ἤρτηντο, καὶ δὴ καὶ πρὸς πάσας
τὰς λοιπὰς Ὁρθόδοξους τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡμεῖς,
οἱ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος συνελ-
θόντες ἐν πλήρει Συνόδῳ πρὸς καταρτισμὸν τῆς κανο-
νικῆς ἐνότητος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοι-
πῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἀκούσαντες διὰ τῶν ἐπι-
σημίον γοημιῶν, τῶν ἐπισταλέντων ἡμῖν παρὰ τοῦ
ἐσθλοῦς Ὑπουργείου τοῦ Θεοσώστου Κράτους τῆς
Ἑλλάδος, τὴν τε περὶ τούτου αἰτησὶν τοῦ ἐκεῖ σύμ-
παντος εὐλαβεστάτου Κλήρου, καὶ τὴν συντρέχουσαν
ἐπιθυμίαν παντὸς τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τῶν
ἐν ἁγίῳ Πνεύματι τέκνων ἡμῶν ἀγαπητῶν καὶ περιπο-
θήτων συνειδότες δὲ καὶ τὴν χρεῖαν τῆς κατ' ἐκεῖνο
τὸ νεοσύστατον Κράτος διακονίας τῆς Πίστεως, καὶ τῆς
ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας τῆς ἐνότητος, καὶ συσχεψά-
μενοι, ὅπως ἢ τε ἁγία πίστις διατηρηθῇ ἐσαεὶ ἀλώθη-
τος, καὶ οἱ κανόνες τῶν θείων Πατέρων ἀπαρραβίαστοι
καὶ ἀπαρασάλευτοι, ὥστε εἶναι πάντας ἡμᾶς, ὡς ἐν τῇ
αὐτῇ πίστει, οὕτω καὶ ἐν τῇ οἰκείᾳ τῆς ἐνότητος, καὶ
λήμματα ἀδιάσπαστα τῆς θείας Ἀμπέλου, ὥρισamen,
τὴ δύναμει τοῦ Παναγίου καὶ Τελευταρχικοῦ Πνεύμα-
τος, διὰ τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ Τόμου, ἵνα ἢ ἐν τῷ
Βασίλειῳ τῆς Ἑλλάδος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀρχη-
γὸν ἔχουσα τὴν Κεφαλὴν, ὡς καὶ πᾶσα ἡ Καθολικὴ
καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τὸν Κύριον καὶ Θεὸν καὶ
Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει τοῦ λοιποῦ
κανονικῶς Ἀδιοκέφαλος, ὑπερτάτην Ἐκκλη-
σιαστικὴν Ἀρχὴν γνωρίζουσα
Σύνοδον Διαρκῆ συνισταμένην
ἐξ Ἀρχιερέων, προσκαλουμένων
ἀλλήλοδιαδόχως, κατὰ τὰ πρε-
σβεῖα τῆς χειροτονίας. Προέ-
δρον ἔχουσιν τὸν κατὰ καιρὸν ἱε-
ρώτατον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ
διοικοῦσαν τὰ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς θεῖους καὶ
ιερούς Κανόνας, ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως ἀπὸ πάσης
κοσμικῆς ἐπεμβάσεως. Οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τούτοις καθι-
σταμένην διὰ τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ Τόμου τὴν ἱε-
ρὰν ἐν Ἑλλάδι Σύνοδον, ἐπιγινώσκουσαν αὐτὴν καὶ ἀνα-
κηρύττουσαν πνευματικὴν ἡμῶν ἀδελφὴν, καὶ πᾶσι τοῖς
ἀπανταχοῦ εὐσεβεῖσι καὶ ὀρθοδόξοις τέκνοις τῆς Μῆτρ,
Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐπι-
συνιστάμεν ὡς τοιαύτην τοῦ λοιποῦ ἀναγνωρίζεσθαι
καὶ μνημονεύεσθαι τῷ ὀνόματι Ἰερὰ Σύνο-
δος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος δεσφύλειμεν δὲ αὐτῇ καὶ πᾶσας τὰς προνομίας,

τὰ τῇ ἀνωτάτῃ ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ παρομορτοῦντα
καὶ πάντα τὰ κυριαρχικά δικαιώματα ἵνα τοῦ
λοιποῦ μνημονεύεται ἀπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀρ-
χιερέων ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπαρχίαις ἱερουργούντων, τοῦ
Προέδρου αὐτῆς μνημονεύοντος «Πάσης Ἐπισκοπῆς
Ὁρθοδόξων» καὶ χορηγῇ τὰς πρὸς χειροτονίαν Ἀρ-
χιερέων ἀπαιτούμενας κανονικὰς ἐκδόσεις.

+ Ἀνθίμος ἐλὼν Θεοῦ ἀρχ)πος Κων)λεως, Νέας
Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν Χριστῷ τῷ
Θεῷ ἀποφαίνεται.

Ἀκολουθοῦν αἱ ὑπογραφαὶ πέντε πρώην Πατρι-
αρχῶν, τοῦ Ἱεροσολύμων Κυρίλλου καὶ δεκατριῶν Μη-
τροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Τὸν Συνοδικὸν Τόμον καθὼς καὶ τὰ τρία Γράμ-
ματα τῆς χειραφετήσεως, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνοντο πρὸς
τὸν Ἑλληνικὸν Κλῆρον καὶ Λαόν, τὴν Ἑλληνικὴν Κυ-
βέρνησιν καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος παρέλαβεν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Π.
Δεληγιάννης.

Ταῦτα ἀνεγνώσθησαν εἰς ὅλους τοὺς Ἱερούς Να-
οὺς τῆς Ἑλλάδος τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1850.

Τὸ Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν γράμμα πρὸς τὸν
Ἑλληνικὸν Κλῆρον καὶ Λαόν μετὰξὺ ἄλλων ἐτόνιζεν
ὅτι «οἱ ἐν ἡ γνῶμη καὶ ὁμοφώνῳ
ἀποφάσει τὴν ἁγίαν καὶ Ὁρθό-
δοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Βασιλείου
τῆς Ἑλλάδος εἰς Αὐτοκέφαλον
προβιβάσαντες, καὶ Σύνοδον
Διαρκῆ, διοικοῦσαν τὸ τῆς Ἐκ-
κλησίας ἐλευθέρος τε καὶ ἀνεξ-
αρτήτως ἀπὸ πάσης ἐξωτερι-
κῆς ἐπεμβάσεως...»(5).

Ἐν συνεχείᾳ δὲ ὡς τὸ αὐτὸ Συνοδικὸν Γράμμα ἐν-
τέλλεται εἶνα τοῦ λοιποῦ τὴν κατὰ τὸν ἡμέτερον Συνο-
δικὸν Τόμον καθεστηκυῖαν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπαξάπαντες, ἀναγνωρίζετε ἀνω-
τάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν περιβεβλημένην ἅπαν-
τα τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησιῶν ὅ-
σα περιεῖκτο προτέρων ὁ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικὸς
Πατριαρχικὸς Οἰκουμενικὸς Θρόνος, καὶ ταύτης ταῖς
διαταγαῖς τε καὶ ἀποφάσεσι καὶ Συνοδικαῖς πράξεσι
πειθαρχῇ τε καὶ ὑπείκτητε εὐλακινῶς
καὶ εὐσυνειδήτως, ὡς ἀπὸ νομίμου καὶ κανονικῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἐκδιδομένης,
καὶ τὰς ἐπ' αὐτῆς γενησομένης χειροτονίας τῶν Ἀρχι-
ερέων...».

Πρὸς δὲ τὸ γράμμα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρ-
νησιν καθιστᾷ τὴν προσοχὴν αὐτῆς ὅτι «πάντα τὰ
ἐν τῷ Ἱερῷ Συνοδικῷ Τόμῳ δια-
τηρηθῆσεται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ
σεβασθῆσεται ὁλοψύχως ὑπὸ τῆς
Ὁρθοδόξου Πολιτικῆς Ἀρχῆς

(5) Συνοδικὸν γράμμα πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Κλῆρον καὶ
Λαόν 29 Ἰουνίου 1850.

τῆς Ἑλλάδος, ἅτε δὴ τὴν βάσιν ἔχοντα ἐπ' αὐτῶν τῶν ἱερῶν ἀμεταβλήτων καθεστώτων τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας...» (6)

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἄτινα παρεθέσαμεν διαπιστώνται τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ ἀνακήρυξις ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς Αὐτοκέφαλον :- Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, εἶναι κατὰ πάντα νόμιμος καὶ κανονική. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶναι συνεχιστὴς αὐτῆς ταύτης τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς πρὸ τοῦ ἔτους 1924, ἀναγνωρίζει, σέβεται, τιμᾷ καὶ ὑπακούει εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου ὁρισθέντα.

2) Ὁ ἐν λόγω ἱερὸς Συνοδικὸς Τόμος, τοῦ ὁποίου τὰ πάντα «διατηρηθῆσονται εἰς τὸν αἰῶνα» κατὰ τὴν Συνοδικὴν ἐντολήν, ἐγκατέστησε καὶ ἀνεκήρυξε ὡς Ὑπερτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον ὀνομάσασα ταύτην «Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», εἰς τὴν ὁποίαν προστάζει νὰ πειθαρχοῦν καὶ ὑπακούουν ἀπαξάπαντες Κλήρος καὶ Λαός. Ὡς ἀναφέρει δὲ ὁ Πρύτανης τῶν συγγραφέων «Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου» Ἐπίσκοπος Ζάρας Νικόδημος Μήλας ὁ θεσμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι νέος. Ἀπὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων τὸσον τὰ Πατριαρχεῖα ὅσον καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι εἶχαν ὡς ὑπερτάτην Ἀρχὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον Ἐπισκόπων.

3) Ὁ μέγας ἱστορικός Κ. Παπαρρηγόπουλος ἐν τῷ ἔκτῳ τόμῳ (σελ. 284) τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους», γράφει ὅτι Σύνοδος Μητροπολιτῶν καὶ Πατριαρχῶν ἀπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου Α', προσέβη κυριαρχικῶς δικαίωματι εἰς ἴδουσαν Ἐκκλησίαν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ ὁ ο ο υ ς ὑπ' αὐτῆς τεθέντας καὶ κανονισθέντας, ὧν ὁ σπουδαιότερος ἦν, ὅτι ἡ τὴν Ὑπερτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν τῆς νέας Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσα Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων ἐμελλε νὰ λειτουργῇ ὅλως ἐλευθέρως καὶ ἀνεξάρτητος...».

4) Ὁ ἐκδοθεὶς ἱερὸς Συνοδικὸς Τόμος δὲν κάμνει οὐδεμίαν μνείαν περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου, διὰ τοῦ ὁποίου δέον νὰ διοικῆται ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀναθέτει εἰς τὴν Ἱερὰν Διαρκῆ Σύνοδον «διοικοῦσαν τὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας».

5) Ὁ Ἐπίσκοπος Ζάρας Νικόδημος Μήλας εἰς τὸ ἐκδοθὲν ὑπ' αὐτοῦ «Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» τὸ ἔτος 1890 καὶ εἰς τὰς σελίδας 474 - 480 γράφει περὶ «Διαρκῶν Συνόδων» ὡς ἀνώτατα ὄργανα ἐν τῇ Διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Διαρκεῖς Σύνδοι

ἐλειτούργουν εἰς τὰ τέσσαρα Πατριαρχεῖα, καὶ εἰς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος μὴ χειροφεττημένων ἀκόμη τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν.

6) Ὁ ἱερὸς Συνοδικὸς Τόμος δὲν θέτει ὄρον ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἐπισκόπων τῶν συγκροτούμενων τῆν Ἱερὰν Διαρκῆ Σύνοδον.

Ὡς ἐκ τούτου αἱ Διαρκεῖς Ἱερὰς Σύνοδοι, αἱ ὁποῖαι διοίκησαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1850 - 1924 συνίσταντο ἐκ πέντε Μελῶν ὁμοῦ μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1924 ὅποτε οἱ Ἐπισκοπικοὶ Θρόνοι τῶν νέων χωρῶν ὑπῆχθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διοικεῖται σήμερον ἐκ δώδεκα Μελῶν.

Ἀλλὰ καὶ σήμερον τὰ Πατριαρχεῖα τῶν Αὐτοκεφαλῶν Ἐκκλησιῶν Σερβίας, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας διοικοῦνται ὑπὸ πενταμελῶν Διαρκῶν Ἱερῶν Συνόδων, μάλιστα δὲ ἡ Δ.Ι.Σ. τῆς Βουλγαρίας ἐκλέγεται ἀνὰ τετραετίαν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας.

7) Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐξουσιῶν ἔχει ἀπόλυτον τὴν Δικαστικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου παντὸς βαθμοῦ «ὡς ἀνώτατον Δικαστήριον» ὡς χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει τοῦτο ὁ Ἀρχιμ. Ἀπόστολος Χριστοδούλου εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφέν καὶ ἐκδοθὲν τὸ ἔτος 1896 «Δοκίμιον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου».

Ὡς γνωστὸν πενταμελὴς Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐδίκασε καὶ καθήρεσεν: α) τὸν Ἐπίσκοπον Ἀκαρνανίας Ἱερόθεον τὸ ἔτος 1851, β) τοὺς σιμωνιακοὺς Ἐπισκόπους Ἀχαΐας Ἀβέριον, Μεσσηνίας Στέφανον καὶ Κεφαλληνίας Σπυρίδωνα τὸ ἔτος 1877, γ) τοὺς Μακαριστὰς Κληρικοὺς τὸ ἔτος 1879 καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Μελέτιον Μεταξάκη τὸ ἔτος 1921.(7).

Τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις οὐδεὶς ἀμφισβήτησεν ἢ κατήγγειλε ταύτας ὡς ἀντικανονικὰς καὶ παρανόμους.

Ὅθεν ὡς ἐκ τούτων ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἥτις προεδρεύεται ὑπὸ τοῦ κανονικῶς ἐψηφισμένου καὶ ἐνθρονισμένου Ἀρχ(π)ου καὶ Προέδρου αὐτῆς, νομίμως καὶ κανονικῶς, συμφώνως, πρὸς τὸν Ἱερὸν Συνοδικὸν Τόμον καὶ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας λειτουργεῖ ὡς ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῆς εἰσι νόμιμα καὶ κανονικά.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

(7) Δ. Πετρακάκης «Νομικανονικαὶ ἐνασχολήσεις».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

(6) Συνοδικὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα πρὸς τὴν Ἑλλην. Κυβέρνησιν τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1850.

Τὸ δένδρον καὶ οἱ καρποί του

Εἰς τὰς 10 Μαρτίου 1924 ἐγένετο ἐν κοσμοϊστορικὸν γεγονός. Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΕΣΠΑΣΘΗ. Ἡ μία μερὶς τῶν Ὁρθοδόξων συνέχισε τὴν μακαρίονα παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐώρτασε τοὺς Ἁγίους τῆς 10ης Μαρτίου. Ἡ ἄλλη ἢ ἀποκοπεῖσα, ἀνόμισα τὴν ἡμέρα τῆς ἀλλαγῆς ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΠΙΤΕΤΙΜΑ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ καὶ ἐώρτασε τοὺς Ἁγίους τῆς 23ης Μαρτίου Μηνὸς μακτηρίζουσα τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Στήριξετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις...) (Β' Θεσσαλ. 6' 15).

ΤΟ ΛΑΘΟΣ τῶν Νεοημερολογητῶν εἶναι γνωστὸν καὶ φανερὸν εἰς ὅλους τοὺς λογικὸς σκεπτιζόμενους. **ΚΑΙ ΙΑΟΥ ΔΙΑΤΙ.**

Ἐπλήθε ἀνατροπὴ εἰς τὴν ἀρχομένην μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι ὡς γνωστὸν τὴν 29ην Ἰουνίου. Λόγω τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἐπέρχεται καθ' ὅλα τὰ ἔτη σύντημις τῆς νηστείας ταύτης κατὰ 13 ἡμέρας διότι ἡ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων μετὰ τὴν μεταβολὴν πλησιάζει πρὸς τὴν 29 Ἰουνίου. Γίνεται αὐτὸ διότι οἱ Νεοημερολογῖται φοβούμενοι, τὸ ἀνάθεμα τῶν Ἱερῶν κανόνων ἐστάζουσι τὸ Πάσχα μετὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι σταθερὴ κάθε χρόνῳ ἐνὶ τῷ Πάσχα κινήτῃ. Προηγούμεναι εἰς τὰς σταθερὰς ἐορτάς τοῦ χρόνου οἱ Νεοημερολογῖται κατὰ 13 ἡμέρας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐνὶ ἐορτάζοντες μαζί με αὐτοὺς τὸ Πάσχα δημιουργοῦν τεράστια προβλήματα διὰ τὸ πῶς θὰ ἐορτάσουν τὰς μετέπειτα τοῦ ΠΑΣΧΑ ἐορτάς. Τὸ 1927 ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων περιορίσθη εἰς ὀκτὼ μόνον ἡμέρας. Εἰς δὲ τὸ 1929 ἔλαβε χώραν τὸ κομιζομενὸν φαινόμενον νὰ προηγηθῇ ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ νὰ ἔπεται ἡ διὰ τὴν ἐορτήν θεσπισμένη νηστεία. **ΔΙΟΤΙ Ἡ ΚΤΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΣΥΝΕΠΕΣΣΕ ΜΕΤΑ ΤΗΝ 29 ἡν Ἰουνίου** τοῦ νέου ἡμερολογίου ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων). Κατηργήθη οὕτως ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἠναγκάσθη ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ νὰ προβῇ ἀτάκτως καὶ αὐθαιρέτως εἰς μετάθεσιν τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ μάλιστα εἰς ἡμέρας εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐπετρέπετο νηστεία, ἤτοι εἰς τὴν ἐβδομάδα τῆς Πεντηκοστῆς.

ὍΣΤΕ ΕΑΝ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ

Ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τ Ο Τ Ε

Ἀφοῦ δὲν προσεκοίμεθα οὐδαμῶς τροποποιεῖν ἢ ἀναιρεῖν τὸν βλὸν τὸ Κυριακὸν καὶ ἀποκρίνοντες ὁλοκλήρως Κυριακὰς ἀπὸ τὸ βλὸν Πα-

σχάλιον.

Ἀφοῦ δὲν θίγομεν οὐδένα κανόνα τῆς Ἐκκλησίας καταργοῦντες θεσπισμένας νηστείας.

Ἀφοῦ δὲν προσβάλλομεν δόγματα καὶ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τι θὰ προσκροτῶμεν αὐτὸν

Ἐὰν καταργήσωμεν τὰς λειτουργίας;

Ἐὰν καταργήσωμεν Λειτουργικὰς ἢ Θεομητορικὰς ἐορτάς;

Ἐὰν καταργήσωμεν ἐκδήσεις καὶ τὴν νηστείαν τῶν Χριστογεννῶν καὶ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς;

Ἐὰν διαγράψωμεν τὰς ἐορτάς τῶν Ἁγίων;

Ἐὰν μεταβάλλοντες τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐορτολόγιον διὰ τῆς προσθήκης 13 ἡμερῶν εἰμεθα ἐντὸς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐντὸς τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν δὲν θὰ εἰμεθα ἐπίσης ἐντὸς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ὅταν καταργήσωμεν λειτουργίας, τροπάρια, ὕμνους εὐχὰς, δεήσεις, νηστείας, ἱεροτελεστίας, εἰκόνας κλπ.;

Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς δὲν πρόκειται περὶ δογματῶν. Ἄρα δικαιούμεθα νὰ τὸ πράξωμεν; Ἀλλὰ τότε τί μένει πλέον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ὅποιον θὰ τηρήσωμεν;

ΟΧΙ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΥΜΕΘΑ ΝΑ ΤΟ ΠΡΑΞΟΜΕΝ ΔΙΟΤΙ

Ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμένη Σύνοδος λέγει: (Μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐρευνήσαντες διασκαφόμενοι καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀληθείας ἀκολουθήσαντες, οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, οὐδὲν προστίθεμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς Πατερικῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν. Ἡμεῖς τοὺς θεσμούς τῶν Πατέρων φυλάττομεν καὶ αὐτοὺς εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ μέχρι τῆς τελευταίας φωνῆς τοῦ αἵματος μας).

(... Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ Θεοθεσίᾳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν ἡμεῖς τοὺς θεσμούς τῶν Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τὰς προσθέτοντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν.

Ποῦδς λογικὸς ἄνθρωπος ἐνθυμούμενος τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου (Τί γὰρ ὠφελεῖ ἄνθρωπον εἰναι καρδία τὸν κόσμον ὅλον καὶ ἧμιον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;) (κατ. Ματθ. 6') θὰ διακινδυνεύσῃ τὴν αἰθάλατον ψυχὴν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου ἡμερολογίου;

ΙΟΥΜΕΙΣ

Αυστηρῶς ὅμως οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου καὶ κατὰ τραγικὴν συνέπειαν ἀκολούθησαν τὸ Νέον ἡμερολόγιον ὡς πρὸς ἐπιστημονικόν, πρὸ ἡγασμένον καὶ ἐπιστηριζόμε-

νον ἀπ' ὅλον τὸν καθὼς πρέπει κόσμον. Ἡ πορεία ἐνὸς Παλαιοημερολόγιου ἐντὸς τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας εἶναι πορεία πλοίου ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεύμα. Ἀπαιτοῦνται σιθαρὰ χέρια εἰς τὸ Πηδάλιο καὶ φαίνεται δύσκολο διὰ τοὺς πολλούς. Ὅμως εἶναι εὐκόλυν διότι ὑπάρχει ὁ Σωτὴρ Χριστὸς βοηθός, καὶ προστάτης. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι βεβαία. Τὰς παροδικὰς θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς θὰ ἀντικαταστήσουν μετὰ βεβαιότητος αἱ ἀπολαύσεις τοῦ Παραδείσου, εἰς τὰ σικηνώματα τῶν ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ ὁποῖα μέλλει νὰ τρυφήσῃ ἡ ψυχὴ παντὸς σωζομένου Παλαιοημερολόγιου Πιστοῦ. Διότι **ΟΝΤΟΣ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΘΕ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΗΣ ΠΙΣΤΟΣ.**

Πολλοὶ ἐλπίζουν ὅτι μία Πανορθόδοξος Σύνοδος θὰ δικαιώσῃ τὸ Νέον ἡμερολόγιον. Καὶ θὰ ἐπιβάλῃ αὐτὸ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐξαλείφουσα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν βία καὶ μονομερὴ ἐπιβολὴ τοῦ Νέου κατὰ τὴν δικτατορικὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας ἐπὶ Πλαστήρα καὶ Γονατᾶ. Ὅντως εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ αὐτὸ πλὴν ὅμως οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ ἔχη διὰ τὸν λόγον ὅτι θὰ νομιμοποιηθῇ διὰ νέων Ληστρικῶν Ψευδοσυνδικῶν Κανόνων ἢ Προδοσίας κατὰ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ὁ νεωτερικισμὸς τοῦ νέου ἡμερολογίου εἶναι μία βλασφημία εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ὧς τάχα μὴ ὀρθῶς καλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ εὐσεβεστάτου Ἀσιδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Ἀνθίου ἐν ἔτει 1848 σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως τὸ ὁρίζει (... Κρατῶμεν τῆς διωλογίας ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τῶν ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερικισμὸν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερικισμὸν καταλέγχει ἑλλειπτή τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφραγίσται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἥτινα οὖν καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξαι ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὧς τάχα μὴ ὀρθῶς καλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις...

Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει, ἢ σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον (πράλ. 186, 17) Κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε Κληρικοί, κἂν τε Λαϊκοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ.

Ἀνθίμος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἰερόθεος ἐλέω Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Γῆς Αἰγύπτου.

Μεθόδιος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

Κυρίλλος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

«Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην

τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλου Ἀγίου Ὁρους καὶ ἀλαχοῦ).

Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν μία γνήσια Οἰκουμενικὴ Σύνοδος νὰ μὴ συμφωνήσῃ μὲ τὸ Παλαιὸν ἀλλὰ νὰ δικαιώσῃ τὸ Νέον **ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ;**

Μόνον μὲ **ΨΕΥΔΟΣΤΥΝΟΛΟΣ** ἀνατρέπουσα δὲ τὰς προγενεστέρας εἶναι δυνατόν νὰ δικαιώσῃ τὸ Νέον ἡμερολόγιον ἀλλὰ δι' αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ Ψευδοσύνοδος.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ καὶ αὐτὰ, διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπάραν νὰ ἐφαρμόζωνται καὶ ἀπὸ Πατριάρχας ἀκόμη. Τὸ πρόσφατον παράδειγμα τῆς διαστροφῆς τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὑπὸ τῆς Μείζονος Συνόδου τῆς συνελθούσης ἐν ΚΤΗΡΩ διὰ τὴν ἐκτὸς πάσης ἠθικῆς ἐννοίας προσπάθειας ὑπερασπίσεως τοῦ Μακαρίου, ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ὅτι οἱ Κανόνες κατήντησαν «Κανόνια» τὰ ὁποῖα στρέφει καθένας ὅπου θέλει, πάντως μόνον κατὰ τὴν ἀντιπάκωσιν του. Τὰ Κανόνια αὐτὰ στρεφόμενα ὑπὸ Συνόδου Πανορθόδοξου κατὰ τὴν Παλαιοημερολογικὴν θὰ κλονίσουν πολλοὺς ἀσταθεῖς εἰς τὴν πίστιν, ἐνῶ θὰ γίνουν αἰτία διὰ τὴν παρακμὴν τῶν πολλῶν εἰς τὸ Νέον ἡμερολόγιον μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόλειαν τῶν ψυχῶν των. Διότι τὸ Νέον ἡμερολόγιον εἶναι αἵρεσις, ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦτο ἔχει πλέον συνειδητοποιηθῇ ἀπὸ ὅλους μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

Ὅπως τὰ διάφορα ζῶα καὶ φῦκα τῆς θαλάσσης κολλοῦν μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου εἰς τὴν καρίαν τοῦ Πλοίου καὶ τοῦ ἀνακόπτουν τὴν ταχύτητά του τοιοῦτο τρόπον εἰς τὸ σῶμα τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας, φῦτρωσαν καὶ ἐγγιναντόθησαν πολλοὶ καὶ ποικίλοι νεωτερισμοὶ (κατάργησις τέμπλων εἰσαγωγὴ ἐνοργάνου πολυφωνικῆς Μουσικῆς (ἁρμόνια), περιφρόνησις τῶν Ἱερῶν Νηστειῶν, μετατροπὴ τῶν τριῶν καταδύσεων τοῦ Βαπτίσματος εἰς τρεῖς ἐπιχύσεις μετὰ παραλείψεως τῶν ἐξορκισμῶν, ὑπαρξὶς παρὰ τοῖς Ἀρχιερεῶσι ἐξουσίας Ἐκκλησιαστικῆς, Πολιτικῆς καὶ Κρατικῆς, ἀλλαγὴ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀμφίεσιν, καθιέρωσις Κονρᾶς εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, διάβρωσις τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας καὶ καταστροφὴ Ἱερῶν Μονῶν κ.λπ.), καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ταυτισθοῦμε σιγὰ - σιγὰ μὲ τοὺς «χριστιανούς» τῆς Δύσεως. Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ τῆς συμπετοχῆς τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας διὰ Συνοδικῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ παγκόσμιον Σινδούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνῶ δίδονται τὰ Ἅγια Μυστήρια εἰς τοὺς αἵρετικούς, μνημονεύεται ὁ Πάπας τῆς Ρώμης εἰς τὰ δίπτυχα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἀντιπέμπεται ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας τὸ πολυχρόνιον Αὐτοῦ, καὶ γίνεται δεχταὶ χωρὶς διαμαρτυρίαν αἱ βλασφημίαι διακηρύξεις τῶν Πατριαρχῶν (Ἀθηνᾶγορα καὶ Δημητρίου), κατέκτησε πλέον σήμερον ἐντελῶς τὴν Νεοημερολογικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ περιφρόνησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὡς πρὸς τὴν συμπεροσενχὴν Ὁρθόδοξον καὶ ἑτεροδόξον, ἐφθάσεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε εὐρέθῃ καὶ Ὁρθόδοξος

Ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος εἰσηγήθη ἀκόμη καὶ τὴν κατάργησιν Ἱερῶν Κανόνων. Πρόκειται περὶ τοῦ Μητροπολίτου Καλαβρίας Αἰμιλιανοῦ, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζει τοὺς συντάκτας τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὡς στερουμένους Πνεύματος ἀγάπης. «Ὅλοι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, γράφει, οἱ περιορίζοντες τοὺς Πιστοὺς εἰς μίαν ἀπομόνωσιν καὶ ἐπιφυλακτικότητα μετὰ τῶν ἄλλων μὴ Χριστιανῶν καὶ μὴ Ὁρθοδόξων, χορτίζουν κάποια μεταρροθυμείας... Τελείως ἀνεφάρμοστος κατὰ ταῦτα διὰ τὴν ἐποχὴν μας, ὡς στερούμενος ἀγάπης, ὁ ΜΕ' Κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος Αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρηνεν αὐτοῖς, ὡς κληρικῶς ἐνεργήσῃ τι, καθαιρείσθω» καὶ συνεχίζει «Πολὺ περισσότερον ἀσυγχρόνιστος ταραμένει ὁ ΞΕ' Κανὼν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπαγορεύον τὴν εἰσοδὸν ἀκόμη καὶ εἰς εὐκτήριον οἶκον ἑτεροδόξων ἢ Ἰουδαίων συναγωγὴν: «Ἐἰ τις κληρικὸς ἢ λαϊκὸς εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι καὶ καθαιρείσθω καὶ ἀφοριζέσθω» (ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἀριθ. 14, 15.7.1964 σελ. 400). Ὁ Αἰμιλιανός, διὰ τῶν ἀνθρωπίνων προτάσεών του, προφανῶς ζητεῖ νὰ καθυποτάξῃ τὴν συνείδησίν του, διότι ὡς γνωστὸν, παρέβη τὴν ὑπόσχεσιν περὶ τηρήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τὴν ὁποίαν ὡς Ἐπίσκοπος ἔδωκε καὶ ἤδη προσεύχεται ἀρόπως μετὰ τῶν π λ α ν ω μ έ ν ω ν Ρ ω μ α ι ο κ α θ ο λ ι κ ῶ ν. Ὁ Μητροπολίτης Καλαβρίας παρέστη εἰς Λειτουργίαν τοῦ Καθολικοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Γενεύης κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὡιλήσῃ. «Ἡ Καθολικὴ» γράφει περὶ τοῦ Αἰμιλιανοῦ: «Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸν Καθολικὸν Καθεδρικὸν Ναὸν ἐκλήθη νὰ ὡιλήσῃ Ἐπίσκοπος μὴ Καθολικός, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρίας κ. Αἰμιλιανός, Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων) πόλεως παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸν ὁποῖον παρουσίασεν εἰς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα ὁ Καθολικὸς Ἱεράρχης Σεβ)τος Σαρριέρ». («Καθολικὴ», σελ. 1, 28 Φεβρουαρίου 1968).

Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία χωρὶς κατ' οὐσίαν ν' ἀπομακρυνθῇ οὔτε κατὰ ἐν ὅρμη ἀπὸ τὰς πεπλανημένας διδασκαλίας της, ἀλλὰ κρύπτονται κάτω ἀπὸ περίτεχνον φρασσεολογίαν τὰς κακοδοξίας της, ἥνοιξε τὸν διάλογον, ἤρλωσε τὰ δίκτυά της καὶ ὡς Χάνους γράφει ὁ Ἀγγιστίνος Καντιώτης συλλαμβάνει τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀμαθεῖς εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς Ὁρθοδοξίας (ὅπου. Μητροπολίτου Φλωρίνης πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, σελ. 43, Ἀθήναι 1969), ἐνῶ σήμερον μνημονεῖ τὸν Πατριάρχην ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν μνημονεῖ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης εἰς τὰ δίπτυχα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Δυστυχῶς οἱ Νεοσημερολογίται Μητροπολίται οὔτε συνέπειαν εἰς τὰ λόγια τοὺς ἔχουν οὔτε δοθὴν πίστιν. Ὁμῶς ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα προσοχὴ καὶ ταπεινότης διότι εἴκοლა δύνανται κανεῖς νὰ νουσηγήσῃ εἰς τὴν πίστιν. «Ρίξα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὁρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν δόνηται πολλαῖς» (Πρὸς Τιμ. Α' 5' 16) («... ἔχον πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν, ἣν τι-

νες ἀποσπόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἐναγῆραν» (Πρὸς Τιμόθ. Α' α 19).

1924 - 1974 50 ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΑΣΑΝ

Τὸ δένδρον τῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἰς τὸ διάστημα τῶν 50 αὐτῶν ἐτῶν ἐκαρποφόρησε καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον κατὰ τοὺς ἀφειδεῖς λόγους τοῦ Κυρίου: «οὐ γὰρ ἐστὶν δένδρον καλὸν ποιῶν καρπὸν καλόν, σαπρὸν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν ποιῶν καρπὸν καλόν, ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται. Οὐ γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι σῖκα, οὐδὲ ἐκ βάτου τριγῶσι σταφυλὴν» (Κατ. Λουκ. § 43 - 45).

Παραβλέποντας τὰ διάφορα σκάνδαλα καὶ ἠθικὰ παραπτώματα Κληρικῶν κ.λ.π. θὰ ἀναφέρομεν τὰ παρέκτροπα ἀπὸ τὴν δοθὴν πίστιν καὶ μόνον τὰ ὅποια εἶναι δυστυχῶς πάρα πολλά.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΧΕΙ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

1) Τὰ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ βυθισμένα εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΣΜΟΥ ὡς μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

2) Τὸν Πατριάρχην Κων)πόλεως ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Α' μεταδίδοντα τὰ ΑΧΡΑΝΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ διὰ τοῦ ἱερέως Παναγιώτου Χηνάρα ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ εἰς ομάδα ΠΑΠΙΚΩΝ προσκυνητῶν ἀπὸ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον. (Ἐφημ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, Τρίτη 18 Ἰουλίου 1972).

3) Τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Α' καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Σύνοδον ΣΤΙΤΧΑΙΡΟΥΣΑ τὸ Παγκόσμιον Συμβόλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν Πανοσπεριάν αὐτὴν τῶν Αἱρέσεων. (ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ 15.11.1972).

4) Τὸν Πατριάρχην ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Α' νὰ συγχαρῇ τοὺς Μουσουλμάνους διὰ τὰς ἐφορτίας των καὶ νὰ ὁμολογῇ γυνὴ τῇ κεφαλῇ, ὅτι θὰ σωθῶν καὶ αὐτοὶ ἀβάπτιστοι ὄντες ὅπως θὰ σωθῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι. (ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» Νο 176, 15.12.1972, σελ. 6).

5) Τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Α' νὰ ἀποστέλλῃ Τηλεγράφημα εἰς τὸν κατηραμένον Πάπαν τῆς Ρώμης ΠΑΤΑΟΝ ΣΤ' μὲ εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν ΘΕΟΝ διὰ τὴν οὐδόνην ἐπέτειον τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ προκατόχου του ΜΑΣΩΝΟΥ 33 βαθμοῦ ΑΘΗΝΑΙΟΥ. ΡΟΥ καὶ νὰ ἀποκαλῇ τὸν αἰρετικὸν ΠΑΠΑΝ ἀρχιερατεῖντα πρεσβύτερον ἀδελφόν του. (...Ἡ σπουδαία καὶ ἱερὰ αὐτὴ ἐπέτειος εὐρίσκει ἡμᾶς ἐν καταστάσει περισυλλογῆς καὶ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς Μῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κοινοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ὑπὲρ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνδόξως Ἀρχιερατεύοντος, τοῦ Πρεσβυτέρου ἀ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 13 Σελ.)

Καθηγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀρχιμανδρίτης ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἡ 28η Αὐγούστου 1975 ἦτο ἡμέρα στεναγμῶν καὶ ὀδυσμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου, ἀντίχουν καθ' ὅλην τὴν χερσόνησον τοῦ Ἁγίου ὄρους. Ἡ ἀποφοράς αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ-

τα ἡ τελευταία εἰς τὸν ἐνάρετον καὶ τρισέβαστον Καθηγούμενον καὶ πνευματικὸν πατέρα ἡμῶν.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐκάλυψε διὰ πένθους ὅλον αὐτοῦ τὸ πόλεμον, καὶ ἀφῆκε μεταξὺ ἡμῶν κενόν, τὸ ὁποῖον δυσκόλως θέλει ἀναπληρωθῇ.

Παραγορούμεθα ὁμῶς, ὅτι ἡ Ἰσαγγελοῦ αὐτοῦ

ψυχὴ οὐρανόθεν θέλει πέμψει εἰς ἡμᾶς τὰς εὐλογίας αὐτῆς.

Ὁ ἀείμνηστος πνευματικὸς ἡμῶν Πατὴρ καὶ καθηγούμενος Ἀρχιμανδρίτης κυρὸς Ἀθανάσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν ὀρεινὴν Ἐφεσον Ν. Ἀττικῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν ἔτῃ 1903. Ἐκταγοβίασεν ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ κατὰ τὴν 12ην Μαρτίου 1924 εἰς ἡλικίαν 21 ἐτοῦς. Ἦτοι δύο ἡμέρας μετὰ τὴν μεταφορῶν αὐτοῦ Ἐορτολογίῳ ἦτις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Προσφίξετο ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος μίαν ἡμέραν νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τῆς ἐπαράτου Ἀδελφῆς μεταφορῶν αὐτοῦ καὶ ὡς ἄλλος νέος Μάρκος Εὐγενικός νὰ ἀρνηθῇ νὰ ὑποταγῇ εἰς Νεοσημειολογίτας καὶ οἰκουμενιστάς Ἐπισκόπους, ὅπου δυστυχῶς δὲν ἐπράξαν οἱ λοιποὶ ἐν ἁγίῳ ὄρει Σεβάσμιοι Καθηγούμενοι.

Μετὰ δύο ἔτη ἐγένετο ρασοφόρος Μοναχὸς μετονομασθεὶς Ἀθανάσιος. Εἶτα δὲ μετὰ ἓνα ἔτος βλέποντας ὁ Γέροντάς του τὸν ἐνθεὸν ζῆλον καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ πρόοδον ἐκείρε Μεγαλόσχημον Μοναχόν.

Ἡ ταπεινότης του καὶ ἡ ἐνάρετος πολιτεία του ἐγένετο αἰτία ἵνα ἀνέλθῃ πολὺ σύντομα εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα τῆς Ἱεροσύνης γενόμενος Ἱεροδιάκονος τὴν 20ην Μαΐου τοῦ 1927. Μετὰ ταῦτα προχειρίζεται ἱερεὺς τὴν 21ην Μαΐου τοῦ ἔτους 1931.

Προσθεθεὶς πολλάκις εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς καὶ Καθηγούμενου ἀρνεῖται ἐπανειλημένως εἶτα πεισθεὶς πολλάκις ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς καὶ κατανοήσας, ὅτι ἦτο θέλημα τοῦ Θεοῦ, κατόπιν πολλῆς προσευχῆς καὶ συμβουλευθεὶς τοὺς ἐνάρετους τοῦ ὄρους τελικῶς ἀποδέχεται τὴν Ἡγουμενικὴν καθέδραν, ἐκλεγείς ὑπὸ τῶν Πατέρων τὴν 24ην Σ) βρίου 1956. Ἐνθρονισθεὶς καὶ ἐγκαθιδουθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τὴν 8ην Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ὁ ἀείμνηστος πνευματικὸς πατὴρ, ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ πρόμαχος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ καύχημα τῶν Μοναστῶν, ἐξέλιπεν ἥδη ἐκ τοῦ βίου τούτου.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπεικονήσωμεν τὴν ἀρετὴν καὶ σύνεσιν τοῦ θρηνημένου πατρὸς ἡμῶν.

Ἐγκατέλειψεν ἡμᾶς ὁ πολὺς καὶ Σεβάσμιος Γέροντας. Ὁ εὐλαβέστατος τοῦ Κυρίου Ἱερεὺς, εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κλαιθιῶνος καὶ εἰς τὸ ἔλεος καὶ εἰς τοὺς αἰταγμοὺς τοῦ παναγίου Θεοῦ, αὐτὸς δὲ τὸ γεροντὸν καὶ πεινχρὸν σαρκίον τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἀπεκλινομένης, ἀναγεννᾶται σήμερον εἰς τὴν ὄντως ζωὴν, ἥτις οὐδέποτε τελειεῖ καὶ μεταβαίνει εἰς τὰς Μο-

νάς τοῦ οὐρανόιου Πατρὸς, ἐνθα οὐκ ἔστι λύπη ἢ πόνος ἢ στεναγμός.

Ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου ἀνωταρεῖς ὁ ἀειμνήστos, οὐ μόνον ἀπέκτησε τὰς ἀξιοτάτους ἐκεῖνας ἀρετὰς αἰτινες χαρακτηρίζουσι τὸν εὐσεβῆ καὶ πιστὸν Χριστιανόν, ἀλλὰ καὶ λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου γενόμενος, ἐκόσμη τὸ θεϊκότατον αὐτοῦ ἀξίωμα διὰ τῶν ἱεροπρεπῶν ἐκείνων Χαρίτων, οἵτινες ἐγκαλλωπίζουσι καὶ μαρτυροῦσι τὸν ἀληθῆ Ἱερέα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας τὸν ἀξιοσεβαστόν καὶ εὐσεβεστάτον λειτουργόν ἄπλοον, ἀγαθόν, ἀκακόν, πρῶτον, εὐλαβήν ἐν πᾶσι καὶ εὐλαβῆς.

Ἰδοὺ οἷος ὑπῆρξεν ὁ προσφιλέστατος καὶ πιστὸς Καθηγούμενος καὶ πνευματικὸς Πατέρας τῆς Μονῆς, ἥτις ἐπὶ δεκαεννέα ἔτη ἡρώχησεν νὰ ἔχῃ αὐτὸν ποδηγέτην καὶ ἀγρυπνον φύλακα. Διὰ καὶ εὐλόγως θοιρεῖ τὴν στέρεσθιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμόνως ἀνταμιβουσα τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς πολυχρονίους αὐτοῦ ἀγῶνας καὶ μάχους, τοσοῦτον σεβασμῶς ἐκάρδευσεν τοῦτον ἐν ἡμέρᾳ λαμπρᾷ.

Τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα ὑφιστάμεθα μεγάλῃ ζημίᾳ, στερούμενοι διὰ παντός τῆς γλυκείας καὶ Πατρικῆς μερίμνης, τὴν ὁποίαν, ἀείποτε ὀλοπροθύμως κατέβαλλεν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ θρηγνύμενος οὗτος ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος πατήρ.

Πολλὴν δὲ χάριν καὶ εὐγνωμοσύνην αὐτῷ ὀφείλοντες, δὲν θὰ παύσομεν ἀείποτε νὰ τιμῶμεν τὴν σεβάσμιον αὐτοῦ μνήμην. Ἦδη ἐστεφανώσαμεν τὴν νεκρὰν ἀλλ' αἰδέσμενον αὐτοῦ κορυφὴν διὰ τῶν θαυμάτων τοῦ πόθου καὶ τῆς ἀγάπης, δι' ἧς πρῶτος ἐκεῖνος ἡγάγησεν ἡμᾶς. Τὸν δὲ σεπτὸν αὐτοῦ τάφον διερχόμενοι, ἀδελφοὶ μένομεν ἐπὶ μικρὸν, καὶ ἀναπολούμετες τὰς ἱεροπρεπεῖς ἀρετὰς τοῦ ἐν αὐτῷ εὐσεβῶς κειμένου, εὐλογοῦμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, διδασκόμενοι συνάμα τὰ διηγήρα καὶ ἐμβριθῆ ἐκείνα μαθήματα, ἀτινα συνήθως διδάσκει ὁ τάφος εἰς τὰς φιλοχρίστους καὶ εὐαίσθητους ψυχὰς.

Ἀειμνήστε πνευματικὲς μας πατέρες. Σὺ καὶ Ἱερεὺς τοῦ ὑψίστου ἐχηγημάσας. Πολυετῶς λειτουργήσας ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Κύριον καὶ βασιλέα τῆς δόξης, μετὰθῃ νῦν εἰς τὰς οὐρανίους χαρστσιας, ὅπως ἐκεῖ καὶ αἰδίως ὤνῃς καὶ δοξάζῃς, τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἦδη ἂν ἡμῶν ἀπερχόμενος ἀφήνεις εἰς πάντας ἡμᾶς τὰς ἀγαθωτέρας ἀναμνήσεις τιμῆς πατρός. Ἡ Ἱερά Μονή σου, τὸ ἐντρονύχημα τῆς καρδίας σου, ὑπὲρ ἧς τοσοῦτον εὐλαβήσας καὶ Τιμῶς ἐμόχθησας σήμερον θοιρεῖ τὸν θάνατόν σου καὶ εὐγνωμονοῦσα τιμᾷ τὴν ἐκφορὴν σου, ἀλλὰ καὶ τοῦ λοιποῦ οὐ παύσεται μεμνημένη τῶν πολλῶν ἀρετῶν σου, τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ αὐτῆς προστάτου. Ἀλλ' ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, αἰδῶμε πνευματικὲς μας Πατέρες καὶ ἴδε τὰ πεφυλημένα τέκνα σου, ὀδυρομένα τὴν στέρεσθιν τοῦ πνευματικοῦ πον πατρὸς καὶ ποδηγέτου, ὑπὲρ ὧν καθημερινὸν ἐμερίμας, ὡς πατήρ αὐ-

τῶν φιλόστοργος. Ἴδε αὐτοὺς περικυκλοῦντας σε ἐν θλίψει καὶ ὀδύνῃ, ὡς νεόφυτα ἐλαῖων καὶ στελέχη φοινίκων, φέροντα κλάδους εὐγνωμοσύνης καὶ εὐλαβείας, δι' ὧν στεφανοῦσι τὸ σεβαστόν σου λείψανον.

Σὺ ἤρας τὸν ζῆλόν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἐλαφρόν φορτίον τοῦ ἐκ νεότητός σου. Ἔδωκας τὴν καρδίαν σου εἰς τὸν Θεόν. Σὺ ἐκαθήρας τὴν ψυχὴν σου διὰ τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Κατεβίβασας δι' αὐτῆς τὴν δρόσον τῆς χάριτος εἰς τὴν καρδίαν σου. Αὕτη εἶναι ἡνα θυμίαμα, ὅπου φθάνει ἕως τὸν οὐρανόν, ἀγαθαίνει ἕως τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, φιλάπτεται μέσῃ εἰς τὰς χρυσὰς φιάλας, διὰ νὰ θυμιάζεται με αὐτὴν ὁ Κύριος. «Καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ θρόνου, ἔχοντες ἑκάστος κithάρας καὶ ψαλμὸν χρυσῶν, γαμιόσας θυμιαμάτων, αἱ εἰσὶ αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.» (Ἀποκ. κεφ. Ε, 8).

Αὕτη ἀναίει εἰς τὴν καρδίαν σου τὰς φλόγας τῆς Θείας ἀγάπης. Αὕτη σε ἐκράτη ἡνωμένον με τὸν Θεόν, με αὐτὴν συνομιλεῖς με τὸν Θεόν. Εὐρίσκεισο εἰς τὴν γῆν με τὸ σῶμα εἰς τοὺς οὐρανοὺς με τὸ πνεῦμα· εὐρίσκειτο ὁμοῦ με τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν κόσμον σωματικῶς καὶ με τὸν Θεόν νοερώς. Ἡ μελέτη τοῦ Θεοῦ ἦτοι τὸ καθημερινόν σου ἐντρονύχημα. Αὕτην εἶχε ὡς φύλακα κραταῖον τῆς ἀρετῆς ὡς οὐράνιον τροφήν τῆς ψυχῆς σου καθότι εἶναι φῶς ὅπου τὴν φωτίζει εἶναι οἶνος ὅπου τὴν εὐφραίνει, εἶναι ἄροτος ὅπου τῆς δίδει τὴν ζωὴν.

Ποία ἀρετὴ δὲν ἐκόσμη τὴν ταπεινὴν σου ψυχὴν; Τολμῶμεν νὰ εἰπομεν ὅτι ἐφθάσας τὸν Δαυὶδ εἰς τὴν πρωτότητα, τὸν Ἰωσήφ εἰς τοὺς πειρασμούς καὶ τὸν Ἰωβ εἰς τὴν ὑπομονήν, ὑποφέρων εὐχαρίστως καὶ δοξολογῶν τὸν Θεόν διὰ τὴν ἀνίατον ἀσθενείαν σου, ἥτις ἐπέκυρθη ἀνωθεν διὰ νὰ δαμιασθῇς ὡς τὸν Χριστόν ἐν τῷ χωνευτηρίῳ. Ὡσάν τὴν φιλόστονον μέλισσαν συνέλλεγες παιδιῶν τὰς ἀρετὰς ἐκάστου καὶ ἐστόλμιζες τὴν ταπεινὴν σου ψυχὴν, ἵνα παραστήσῃς αὐτὴν καθαρὴν καὶ ἁμωμεν, λαμπρὰν καὶ ἐκδοξὸν εἰς τὸν οὐράνιον νυμφίον.

Σὺ ἐχορημάτισας δοχεῖον τοῦ παναγίου πνεύματος.

Σὺ ὡς μαγνήτης ἤλωσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν τῶν πνευματικῶν σου τέκνων ἐκ τοῦ κοσμικοῦ βίου καὶ εἰσήγαγες μέσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ γυνάξον ἡμᾶς καθημερινῶς, πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, ἵνα καταστήσῃς ἡμᾶς ἀξίους τῆς οὐρανόου βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Σὺ ἐνέσπειρας εἰς τὰς καρδίας μας τὸν ἐνθεον ζῆλον εἰς τὴν Ἀγγελικὴν πολιτείαν. Σὺ ἐπότισας ἡμᾶς τὰ γνήσια νάματα τῆς ὀρθοδοξίας μας.

Ποσάκις δὲν ἐβλαπες καὶ ἐθερμήεις τὰ τῆς ἐκκλησίας; Πόσον δὲν στιγματίζεις τὴν ἐπάρατον μασωνίαν καὶ τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις αἵτινες ἀπεργάζονται τὴν διύλησιν τῆς ὀρθοδοξίας μας;

Πόσον χρήσιμος ἦσάν πνευματικὲς μας πατέρες διὰ τὴν ἐν Χριστῷ τελειωσὴν μας, διὰ τὴν ἀπλοὴν ὁδήγησάν μας εἰς τὴν γνήσιαν ὀρθοδοξίαν μας, σήμερον ὅπου πολλοὶ λόγοι εἰσῆλθον με ἔνδυμα προβάτου

εἰς τὴν ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας;

Δὲν ἐναντιοῦμεθα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πιστοποιούμεθα ἀλλ' ὑπομένουμεν. Δοξάζομεν τὸν Θεόν.

Σὲ ἡγάπησε καὶ ἡ εὐσπλαχνία του σὲ ἤρπασε ἀπ' ἡμῶν διὰ νὰ σὲ ἔχῃ πλησίον του ἵνα ἀπολαύσῃς τοὺς τόσους κόπους καὶ τόσα μαρτύρια ἃ ἐκουσίως ὑπέμεινες.

Ἐργαζες ἐκ τοῦ ματαίου βίου τούτου δοξολογῶν τὸν Θεόν καὶ μὲ ἐρόδιον τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ὃν ἐμετάλαβες τὴν ἡμέραν τῆς κοιμήσεώς σου εὐχαριστημένως πλήρως διότι ἐξεληλυσθήσουν οἱ πόθοι σου.

Ἐπόθησας τὴν ἐπιδόρωσιν τῆς Μονῆς σου καὶ ἰδοὺ μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἀναληφθέντος ἡ Μονὴ σου θαλάλῃ ἀπὸ εὐλαβεῖς καὶ νέους Μοναχοὺς μὲ ὑποδευγματικὴν εὐσέβειαν, ἣν ἐνεπρέψωας ἐσὺ ὡς καλὸς γεωργὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐπόθησας τὴν γνησίαν γραμμὴν τῆς ὁρθοδοξίας. Ἰδοὺ μᾶς ἀφῆρες κοντὰ εἰς τὴν ματέρα Ὁρθόδοξία, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ ἀρνηθῶμεν, αὐτὴ θὰ παρεκκλίνουмен ποσὸς μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς πολυτίμους εὐχὰς σου.

Πισχυτάτη ἡ Μονὴ μας αἶσα ἐπαρεκάλειε τὸν Θεόν νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ ρυθμίσῃς τὰ οἰκονομικά της ὅχι πρὸς πλουτισμόν, ἀλλὰ τὰ χρειώδη καὶ ἀπαράτητα πρὸς τὸ ζῆν, τὴν διατήρησιν τῆς Μονῆς καὶ τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ πένιγας, τὴν ὁποίαν ἀρείδως ἐσοφίστιζες. ἐκ τοῦ ὑστερήματος, στιχῶν εἰς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα τούτοις ἀρεσθευόμεθα». Καὶ τοῦτο ἵνα μὴ μεριμνῶσι οἱ πατέρες ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἀφήρῃσι τὰ πνευματικά των καθήκοντα ἀλλὰ νὰ ἐκλέξουν τὴν ἀγαθὴν μερίδα τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου Μαρίας. Πράγματι ὁ ἱερός σου πόθος ἔργον ἐγένετο διὰ τῆς αξιοποιήσεως τοῦ ἐναπομείναντος ἀπὸ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν μετοχίου, ἐτακτοποιήσας τὰ οἰκονομικά της Μονῆς, πρὸς αὐτάρκειαν. Πόθος σου ἦτο καὶ ἡ τακτοποίησις τοῦ Μετοχίου Ἀχινού - Πατρὸς, διὰ νὰ ἰδοῦνθῇ ἡ Μονὴ σου. Πράγματι ἐτακτοποιήσας καὶ τὸ θέμα τοῦτο ὁδοῦσας τὴν Μονὴν σου, ἵνα ἀναπαύονται τόσον οἱ ἐγκαταβιούντες πατέρες, ὅσον καὶ οἱ προσωνηταὶ τῆς Μονῆς.

Τοιαῦτα ἔργα ἐπεθύμησαν καὶ οἱ προκατοχοὶ σου καίτοι ἦσαν τινὲς ἐξ αὐτῶν περισσώτερον πεπαιδευμένοι εἰς τὴν κοινὰ κόσμον σοφίαν δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως. Σὺ ὑπερῆρας πάντας.

Ὡ πόσον χαίρονται αἱ ψυχαὶ τῶν καθιγιασάντων Πατέρων ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἐσφιγμένου φαερῶν καὶ ἀφανῶν. Μεγάλῃ χαρᾷ δοκιμῶζον οἱ αγωνισταὶ τῆς πίστεως. Μεταξὺ ἄλλων, μαρτυρησάντων καὶ ἀγωνισθέντων, ὁ Μέγας Ἐθνομάρτυς Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Β', ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὰς ἐπιστολάς του ὁποῖον δείκνυται ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον καὶ ἡ εὐνοια ὑπὲρ τῆς Μονῆς. Πόσῃ χαρὰν δοκιμῶζει ὁ ἐσφιγμένитης ἀδελφός τῆς Μονῆς ὁ ἐνδοξος πατριάρχης Ἀνθίμος ΣΤ' ὁ Κουπλιανός, τοῦ ὁποῖου τὰ τίμια

ὀστά ἀναπαύονται ἐγγὺς τοῦ τοίχου τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς. Τούτου ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ σταθερότης τὸν κατέστησαν σθεαστὸν εἰς τὰ ξένα μεγάλα βασίλεια καὶ εἰς τοὺς ἀλλοφύλους, ὑπῆρξε δὲ ἀδιάλλακτος πολέμιος καὶ ἀντίπαλος τῶν ἀρετικῶν καὶ δὴ παπιστῶν. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ, ὁμοῦ μὲ τοὺς λοιποὺς πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς, ἐκδοθεῖσα περίπτωσις ἐγκύκλιος (1848), εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀνωδεῖας τοῦ Πάπᾱ Πίου Θ', θὰ ἀποτελῇ αἰώνιον κήρυγμα Ὁρθοδοξίας καὶ καταπέλτην κατὰ τῶν ἐχθρῶν της. Ἀδτι θεοποιούσα καὶ διασφραγιστικὰ ὅτι «παρ' ἡμῖν οὔτε πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα εἰς τὸ θρησκευμα», παρατηρεῖ ὅτι «φύλαξ τῆς πίστεως εἶναι αὐτὸς ὁ εὐσεβὴς λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκεῖμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῶν πατέρων αὐτοῦ. Τούτων Πατέρων ἄξις διάδοχος ἐφάνη».

Οἱ Ἐσφιγμένίτοι ἄγιοι σὲ προσήλυνθησαν ἐν τῇ ἐπισκοπικῇ βασιλείᾳ σὺν γνήσιον ἀδελφόν των νὰ παραστήσουν τὴν ἀγνὴν καὶ ἀγίαν ψυχὴν σου μετὰ μυριάδων Ἀγγελικῶν ταγμάτων εἰς τὸν ὑπερουράνιον Θρόνον τῆς Παναγίας Τραπόδας.

Ἡμεῖς τὰ πνευματικά σου τέκνα γνωρίζομεν τὰς ἀρετὰς σου καὶ τὰ ὑπερφυῆ κατορθώματά σου.

Σὺ φέρεις τὰ στίγματα τῆς ἀσκήσεως, τῆς ὁρθοδόξου ὁμολογίας καὶ τοῦ μάρτυρος τῇ προαιρέσει.

Ὡ ποία ἡ χαρὰ τῆς ἐν οὐρανῷ θριαμβηθείσης Ἐκκλησίας! Ὡ ποία ἡ χαρὰ τῶν ἐν ἀγίῳ ὄρει καθιγιασάντων ἁγίων Πατέρων.

Σὲ περιτριγυρίζουν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, ὁ ἅγ. Παῖλος ὁ Σηροποταμινός, ὁ ἅγιος Σίμων ὁ Μυσοβλήτης, ὁ ἱερός Γρηγόριος, ὁ δσιος Διονύσιος, κτήτορες τῶν Μονῶν, οἱ ἐπὶ Βέκον μαρτυρήσαντες ὁσιούμαρτες Ζωγραφεῖται, Βατοπαιδινοί, Ἰθρηῖται καὶ Κασεῶται ἅγιοι καὶ θαυμάζουν τοὺς ἀγῶνας σου.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν τὴν ἀγάπην σου πρὸς τὴν Ὁρθόδοξίαν. Ἐθυσίᾳσες τὰ πάντα δι' αὐτήν. Τιμὰς καὶ δόξας καὶ αὐτὴν τὴν ἡγοιμενικὴν καθέδραν διὰ νὰ κρατήσῃς ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λέξα ἐπτά μῆνες παρήλθον ἀπ' ὅτου ἐφθασαν εἰς Καρπὸς αἱ πατριαρχικαὶ ἀποφάσεις τῆς ἀπελάσεώς σου ἀπὸ τὸ Ἀγιώννυμον Ὅρος τῇ ἀμαρτωλῇ ὑποδείξει καὶ εἰσηγήσει τῶν ψευδαδελφῶν μας. Μὲ πόσῃ ἡρμῇαν ψυχῆς ὑπέμεινας. Πόσῃ χαρὰν ἠσθάνεσο ὅπου ἐδιόξεσο διὰ τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Πόσο γλυκεῖς ἦσαν οἱ λόγοι σου! Κατεπλάγησαν καὶ οἱ ἐνάντιοι, καὶ τὰ ἐκτελεστικά ὄργανα τῆς Πατριαρχικῆς ἀποφάσεως.

Δὲν ἀποχωρεῖς ἵστασο γενναίως μέσα εἰς τὸ ποῖμνόν σου, μέσα εἰς τὰ προσφιλῆ σου πνευματικά τέκνα καὶ προετοίμας τὸν θάνατον παρὰ νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Ἱ. Μονὴν σου.

Δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐγγίξουν τὸ παλῖανθρον καὶ τὸ μαρτυρικόν σου σῆμα, νὰ σὲ ἀπαγάγουν βίαιος, ὅσαν τὴν νεοσσὸν ἀπὸ τὴν φρεσὴν της.

Δὲν ὑπέκυψας εἰς τοὺς μεταρρυθμιστὰς καὶ οἰκου-

μενιστάς προτιμών τὸν θάνατον τοῦ σώματος παρὰ τῆς ψυχῆς.

Ὅλοι ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῶν συγχρόνων μέσων πληροφοριῶν παρηκολούθουν τοὺς ὑπὲρ πίστεως ἀγωνίας σου μακάριε πνευματικέ μας Πατέρα.

Ὅλων μας αἱ ψυχαὶ ἦσαν κρεμασμένοι ἐπάνω σου. Συνεχῶς ἐνοθεῖς, μὲ τοὺς ἀγρύπνους ὀφθαλμούς σου στηρίζον τοὺς πάντας.

Ἡ ἡρωϊκὴ σου στάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθραύθησαν τὰ κύματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, θὰ μείνῃ ὡς φαινὸν παράδειγμα εἰς τὴν ἀγιορειτικὴν ἱστορίαν.

Πόσον θάρρος καὶ χαρὰν ἐχάρισες εἰς τοὺς ἀγιορείτας συντηρητικούς πατέρας, ποίαν δὲ τοιαύτην εἰς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀγωνιζομένους Ὁρθοδόξους;

Ἡγωνίσθης ὑπερῶν ἄνθρωπος ἐκ τοῦ Ὁρους τοῦ Ἁγίου ἀναδείξας τὴν Ἱερὰν Μονὴν σου ἐπαλξίν καὶ φρούριον τῆς Ὁρθοδοξίας, θαιμαστήν εἰς τοὺς ὁρόντας αὐτήν. Εἰς μάτην κεκοιμήασαι οἱ διαθέτοντες ὅλα τὰ σίγηχρονά μέσα καὶ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν οἰκουμένης τὰ μεταλλάξουν τὴν ἀδιάντητον ψυχὴν σου.

Δὲν ἴδυνάτο νὰ ὑπομείνῃ ἡ ψυχὴ σου περισσότερον τὸ τῆς «οἰκουμένης στάδιον» φοβούμενῃ μήπως ἡ οἰκονομία ἀποθῇσεται «παρανομία» διεχώρησας τὰς εὐθύνας σου ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ ἑορτολογίου καὶ τοὺς ἐπικοινωνοῦντας μὲ τὴν ἐπάρατον αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐστράφησαν ὅλοι οἱ κρατοῦντες ἐναντίον σου, διήγειραν τὸ μένος τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Φαναρίου, οἵτινες πνέοντες μένεα διέπραξαν τὸ αἶσχος τῆς Ἱεροσολίας κατατάξαντες Σὲ τὸ πιστὸν τέκνον τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

Πόσῃν χαρὰν ἐδοκίμασας, τότε, ὥσάν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ σὲ προσήγαγεν εἰς ἑνὶς τῶν ἔξισμα τῆς Ἐκκλησίας. «Ἐτοί περισσότερον ἐδοξολόγεις καὶ ἡγάτας τὸν Θεὸν οἰκτίρων καὶ κλαίων τὰς ψυχὰς τῶν ψευδοδύλων, εὐχόμενος τὴν μετάνοιάν των πρὶν ἀπέλθωσιν ἐκ τοῦ ματαίου τοῦτον βίου».

Σὺ ἐβάστασας ὡς ὁ ἄτλας ἐπ' ἑμῶν τὴν Ὁρθοδόξιαν. Παραδόσας εἰς ἡμᾶς τὰ εὐτελῆ σου τέκνα τὴν Ἱερὰν ταύτην παρακαταθήκην νὰ τὴν φυλάσσωμεν ὡς κόφην ὀφθαλμοῦ.

Τὰς καθημερινὰς παραινήσεις σου εἰς τὴν τελειότητα τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας, τὴν τήρησιν τῶν ὀρθόδοξων δογμάτων καὶ Ἱερῶν παραδόσεων ἅτινα ἐνέσπειρας εἰς τὰς ψυχὰς μας, ἔχομεν πάντα πρὸ ὀφθαλμῶν μας ὑποσχόμενοι, ὅτι θὰ τηρήσωμεν ταῦτα. Θὰ συνεχίσωμεν τὴν γνησίαν ὀρθόδοξον γραμμὴν σου, πορευόμενοι ἐπὶ τοῖς ἴχνεσί σου. Ὁ πολυάθλος βίος σου θὰ εἶναι τὸ καθημερινὸν ἐντρυφήμα μας.

Τὰς ἀρετάς σου βλέποντες καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου σου ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σου ἐνεγράφησαν ὑπὲρ τὰ δέκα Ἱερὰ Μετόχια εἰς τὴν Μονὴν μας ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς αὐτὰ λατρεύεται ὀρθοδόξως ὁ Θεὸς καὶ δι' ἡμεῶν ὑπάρχεις ἀφιερωμένοι τῷ Θεῷ ἐργάζονται νυχθημερόν προαγόμενοι εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀγιότητα.

Ταῦτα δὲ εἰσι πραγματικοὶ πνευματικοὶ μελισσῶνες

διακρινόμενοι διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου τῶν ἐν αὐτῷ οἰκοῦντων.

Δὲν εἶναι μετόχια νὰ ἀποδίδουν ὀλίκα ἀνέλη.

Εἶναι ἐργαστήρια ποὺ πλάθουν τὰς ψυχὰς καὶ τὰς κατευθύνουν φωτεινὰς καὶ λελομυρυσμένας εἰς τὸν οὐράνιον νηπιόν. Εἶναι φάροι καὶ δάσεις πνευματικαί, διαπορήσοι κήρυκες τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἐπαλξίς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀμύδιον εἰς τοὺς οἰκουμενιστάς καὶ νεωτερικιστάς ὡς σὺ ἐπόθεις.

Σὺ ἐξήφρασας τὴν Ἱ. Μονὴν μας εἰς τὴν 19ην θέσιν εἰς τὴν Ἱεραρχικὴν Τάξιν τῶν 20 Ἱερῶν Μονῶν εἰς τὴν παγκοσμίαν προβολὴν καὶ εἰς τὴν πρόσην θέσιν εἰς τὰς ἀγιορειτικὰς Μονὰς. Τοῦτο μὴ ὑποφέροντες ἀπερόνωσαν ταύτην μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐνεφύσησες ὅλα τὰ νῆφη τῆς ψυχρότητος μὲ τὰς γεγονικάς Ἱ. Μονὰς προαγῶν τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης.

Διὰ τοῦτο ὁ θάνατός σου ἐλύτρησε πάντας.

Ὅσοι ἠτήχησαν νὰ σὲ γνωρίσουν ἐνθυμιούνται τὰ ὑπὲρ μέλιτος γλυκύτερα πνευματικὰ λόγια σου, ἅτινα ἐξερευνετο ἡ ταπεινότης καρδιάς σου.

Προγνωρίσας τὸν θάνατόν σου δὲν μᾶς ἀφήκεις ἀπροστατεύτους, ἀλλὰ μιμούμενος τοὺς ἀγίους ἡγουμένους, οἵτινες πρὸ τῆς θανάτης των ὠρίζον τὸν διάδοχόν των, οὕτως ἐπραξες καὶ σὺ τίμας πνευματικέ μας πατέρα.

Ὅλοι τὸ γνωρίζουν οἱ τοῦ Ὁρους πατέρες ὅχι μόνον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς σου, ὅτι τὸ Σάββατον πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων ἐκάλεσες τὸν πνευματικόν τῆς Μονῆς, εὐλαβέστατον Γέροντα παπᾶ Εὐθύμιον ἐκ τοῦ ἐν Καρναῖς Σχιμοναταριτικοῦ Κελλίου «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» καὶ παρεκάλεσας τοῦτον, ἀφ' οὗ πρωτίστως οὐκ ὀλίγον προσνηχῆθης καὶ ἡγρύπνησας, ἵνα λάβῃς θεόθεν τὴν εἰδήσιν, ἀνήγγελλες ἐπισήμως τὸ μῆνιμα τοῦ θανάτου σου καὶ τὴν διαδοχὴν σου. Εἰς τὰ τελευταῖα χρόνια αὐτὰ ποὺ ζῶμεν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει δὲν εἶδαμεν τοιοῦτον ἡγουμένον καὶ πνευματικὸν πατέρα. Ὅλοι ἐθρηνήσαμεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην διότι κατενόησαμεν πλέον ὅτι μᾶς ἐγκαταλείπεις πνευματικέ μας πατέρα. Θλίψις ἐπεκράτησεν ἐν τῇ Μονῇ. Νεκρωτικὴ αἰγὴ. Ὅλοι σκεπτικοὶ καὶ ὀλιγόλογοι κατέφυγον εἰς τὰ Κελλῖα των προσευχόμενοι γοερώς. Δὲν ἀπεδέχθη ὁ διάδοχός σου ὥσάν ταπεινόφρων καὶ αὐτὸς διατάζων νὰ ἀναλάβῃ τοιοῦτον βάρος καὶ εὐθύνην καὶ ἠρνήθη κατηγορηματικῶς. Πισθεῖς ἀπὸ τὴν ἀγίαν σου μορφήν καὶ ἵνα μὴ φανῇ παρήκοος εἰς σέ, ὃν ὑπερηγάτας ὅπως καὶ ὅλοι οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες, ἐν μέσῳ θρήνων ἀποδέχεται τὸ σκληρὸν καὶ δύσκολον αἰτήμα σου. Γονατίζει ἔμπροσθέν σου ζητεῖ τὰς εὐχὰς σου. Ζητεῖ ἀπὸ σέ, ὅπως τὸν ὀδηγῇς ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου θὰ πᾶς πῶς νὰ κυβερνᾷ τὴν πνευματικὴν σου οἰκιάδα. Εὐλογεῖς τοῦτον καὶ τοῦ ὑποσχέσαι ὅτι ἐὰν εὖρῃς παρησίαν εἰς τὴν ἀγίαν Τριάδα νὰ μὴ ἀμειβάλλῃ ὅτι θὰ βοηθῇς καὶ θὰ ἐνισχύῃς τοῦτον ἐν παντί.

Ἴδού μέσα στὴν ὁρφάνια μας πνευματικέ μας πα-

τέρα νέος καὶ ἐφάμιλλός σου ἐνάρετος Καθηγούμενος, ὃν σὺ ἐγκαθίδρυσας καὶ οἱ πατέρες ἀσυνήτητ' ἐδέχθησαν καὶ δὴ οἱ νεώτεροι ἀναδεικνύεται πρὸς μεγάλην παρηγορίαν ἐπὶ τῇ προτοφανῇ δοκιμασίᾳ, τῆς στερήσεως τοῦ πνευματικοῦ μας πατρὸς καὶ ποδηγέτου.

Οἱ παλαιότεροι πατέρες τῆς Μονῆς, οἵτινες σὲ ἐγνώρισαν πρὶν ἀκόμῃ ἀναλάβῃς τὴν ἡγουμένην καθέδρην σὲ ὀνομάζουν πηγὴν. Πηγὴν ἐσφραγισμένην ἢ ὅποια ἦνοιξεν, ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς. Ἡ πηγὴ ὅταν τυχὴ πολὺ καιρὸν ἐσφραγισμένη καὶ ἔπειτα τὴν ἀνοίξουν τότε τρέχει ἀπὸ αὐτὴν πλουσιωπάροχον ὕδωρ κλεισμένον εἰχες τὸ στόμα σου ἕως ὅτου ἡ θεία πρόνοια σὲ ἐτοποθέτησε προεστώτα. Αἱ διδασκαί καὶ αἱ διδασκαλίαι σου, ἦσαν τὰ ὕδατα τὰ ὅποια ἔτρεχον ἀπὸ τὸ στόμα σου. Μὲ αὐτὰ διόθωνες τὸν ἀμαρτωλὸν τὰς ψυχὰς καὶ ὀστερεόνες τὸν ἐνάρετον τὰς καρδίας. Τὰς νοθεύσεις τὰς μυστικὰς, τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποίας ἐδίδες τοῦ κάθε ἐνὸς κρυφά, τὰς ψυχὰς τὰς ὁποίας ἐπέστρεφες ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν μὲ μυστικὸν τρόπον, ὁ Θεὸς καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ὠφελήθησαν τὸ γνωρίζουν.

Αἱ πνευματικαὶ ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς σου ἦσαν πολυαὶ ἐκ πρώτης σου ἡλικίας καὶ εἰς τὰ πρῶτα σου Μοναχικὰ βήματα, ἦσαν ὡσάν τὸ φῶς, ὅπου εἶναι ὑποκάτω ὑπὸ τὸ μόδιον σκεπασμένον ἀφ' οὗ ἐνημέρωσθαι προσεστὼς, τὸ φῶς ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὴν λυχνίαν. Ἐλαμψεν ἡ σφαιροσίνη σου, ὡσάν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ εὐλάβεια τῆς ψυχῆς σου καὶ ἡ κατάνυξις ἁστράσαν, ὡσάν τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτίνες ἢ φύλαξις τὸν ἐκκλησιαστικὸν νόμον καὶ τάξεον, ἡ ἀγάπη ἦν εἰχες πρὸς ὅλους ἢ ὑπομονὴ ἐκεῖ ὅπου ἦτο χρεία, ἡ φρόνησις σου εἰς κάθε ἔργον, αἱ ἀρεταὶ σου ὅλες ἐφεγγαζόμηναι περισσότερον ἀπὸ τὸν ἥλιον. Κάθε ἓνας ἐκαρποῦτο ψυχικῶς μὲ τὸ παράδειγμα σου.

Ὅθεν ἡμεῖς τὰ πνευματικὰ σου τέκνα ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν μας πάντοτε τὸ λαμπρὸν σου παράδειγμα, εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, τὸν Θεοφιλὴ βίον σου καὶ γλυκὺ θάνατόν σου ὡς ζηλώσομεν τὴν ἀντιπόκριτον πίστιν σου, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ταπεινότητα, καὶ τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ἀρετάς. Πενθοῦμεν τὴν στέρησίν σου καὶ μετὰ σεβασμοῦ εὐλαβειῶν σὲ προσέπιπτον εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν θριαμβεύουσαν, ὅπως ἐκεῖ αἰωνίως ὑμολογῇς καὶ δοξάζῃς τὸ ὑπερύμνητον ὄνομα τοῦ τρισυποστάτου Θεοῦ, ὅπως ἔπραττες καὶ ὅταν ἔζης ἐπὶ τῆς γῆς, ἀναβιβάζων πάντοτε τὸν νοῦν σου εἰς τὰ σκηνώματα τῆς ἀθανάτου δόξης καὶ μακαριότητος. Τώρα βλέπεις ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον, ἐνδοκίμως ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἔβλεπες, «ὡς ἐν κατόπτρῳ καὶ ἐν αἰνίγματι» ἀρετὰ ἐκοπίας εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τῶν δακρυῶν καὶ στεναγμῶν, πολλὰ παρόρησεν ἐν αὐτῷ ἡ ψυχὴ σου, πολλὰ ἔπαθεν ἢ φιλάγαθος καρδιά σου.

Ἡμεῖς τὰ πνευματικὰ σου τέκνα σὲ ἐκτενέμεν καὶ παρακαλοῦμεν κλίνοντες γόνυ ψυχῆς καὶ σώματος, ὅπως μὴ ἐγκαταλείψῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ νὰ προσβῇς ὑπὲρ ἡμῶν.

Αἱ εὐχαὶ σου ὡς μᾶς συνοδεύουν εἰς πᾶν βῆμα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς μας.

Ζωοδότα Χριστὲ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ἐπάκουσον

τῆς ταπεινῆς ἡμῶν δεήσεως. Τὸν κοιμηθέντα πιστὸν δοῦλον σου συγχώρησον καὶ ἀνάπαυσον τὰ ἐδσεβῇ αὐτοῦ πνευματικὰ τέκνα παραμυθήσων καὶ προστάτευσον καὶ ἀξιώσον ὅλους τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας σου, ΑΜΗΝ.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη πολυεσέβαστε πνευματικῆς μας Πατέρα.

Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου

Τὸ δένδρον καὶ οἱ καρποί του

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης)

δελφοῦ τῆς ἡμετέρας Μετροπόλεως, τῆς ἡμετέρας Σεβασμιότητος Ἀγιότητος, Λέξασθαι Μακαριώτατε καὶ ἀγιώτατε ἀδελφέ, τὸν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ μεγάλου τοῦτου γεγονότος, διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὁποίου ἡμεῖς καὶ ὁ Μακαριστὸς Προκάτοχος ἡμῶν ὑπῆρξατε τὰ ὄργανα τοῦ Θεοῦ θελήματος...».

ΦΩΣ» Περιοδικὸν Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καβάλας ἀριθ 57, Ἰανουαρίου, 1974, σελ. 4.

6) Τὴν καρδεῖαν τοῦ Μητροπολίτου Γερμανίας κ. Ἰακώβου ἐντὸς Παπικοῦ Ναοῦ. Ἐτελέσθη πρῶτον θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Γαλλίας κ.κ. Μελετίου συλλειτουργούντων πολλῶν Ἱερῶν καὶ ἔπειτα ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία παρουσίας πολλῶν Ὁρθόδοξων Ἱεραρχῶν ἐκπροσωπῶν τὸν ἄλλον ἐκκλησιῶν καὶ πλῆθος λαοῦ (Περιοδ. «Οἰκουμ. Πατριαρχ. ἐπισκεψις» ἀριθ. 44) 14 - 12 - 71).

7) Τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ Μονὴ διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν ἐτέρων Ἀγιοθετικῶν Μονῶν λόγῳ τῆς μνημονεύσεως ὑπ' αὐτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ τοῦ προδίδοντος κατὰ τρόπον προκλητικὸν τὴν Ὁρθοδοξίαν. (Ἐγγραφοὶ Ἱερ. Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους πρὸς τὸν Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ὑπ' ἀριθ. 495)Κ) 11 - 6 - 72).

8) Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβον ἀρνούμενον τὴν Ἀγίαν Τριάδα μὲ δύο μηνύσεις κατ' αὐτοῦ («Ὁρθόδοξος Τύπος» ἀριθ. Φ. 169 Σεπτέμβριου, 1972).

9) Τὴν τέλεσιν Μνημοσύνου ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος ὡς Μασώνου Ἀθηναγόρου ὑπὸ τοῦ ἀ-
θέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου μὲ τὰς ἐυλογίας τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος («Ὁρθόδοξος Τύπος» ἀριθ. Φ. 189, 110 Ἰουλίου, 1973).

10) Τὴν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν ἀντιπροσωπεύει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς Σικελίαν τῆς Ἰταλίας καὶ τὰς ἐπίσημας λειτουργίας αὐτῆς ἐκεῖ μὲ τὴν Ῥωμαιο-καθολικὴν Ἐκκλησίαν.

Πλῆθος συγκεκομένων περιπτώσεων ὡς αἱ ἀνωτέρω δύνανται νὰ γραφοῦν, ἀλλὰ δι' αὐτὸν ὁ ὁποῖος γνω-

Τὰ ἀσυμβίβαστα

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ τάξει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέγα θεολογικὸν σχίσμα, συνέπεια τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου.

Αἱ αὐτοῦ ἀντεράτῃ ἢ ἀπ' αἰῶνων καθιερωθεῖσαι τῇ ἐκπνεύσει τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος Ἐκκλησιαστικὴ τάξις, εὐσεβεία καὶ ἡ Παράδοσις. Καὶ οὕτως ἐπῆλθεν ὁ διχασμὸς τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων, εἰς Παραδοσιοφίλους καὶ μὴ. Ὁ Χαρακτηρισμὸς οὗτος οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἐμφανισθῇ εἰς τὸν Ὁρθόδοξον ὀρίζοντα.

Οἱ μὴ Παραδοσιοφίλοι (Νεοημερολογίται) ἀναγνωρίζοντες οὐκ ὑφίσταται Σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποδίδουν τὴν εὐθύνην τοῦ Σχίσματος εἰς τοὺς Παραδοσιοφίλους, ἰσχυριζόμενοι ἀνευλαβῶς ὅτι καὶ οἱ Παραδοσιοφίλοι (Παλαιοημερολογίται) ὀφείλουσιν νὰ σεβασθῶν καὶ νὰ τηρήσωσιν ὅσα οἱ καινοτομήσαντες εἰσήγαγον, μὲ τὴν τήρησιν τοῦ νέου Ἡμερολογίου ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀρχαῖον Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας: «ιεραὶ ἀκολουθίαι, ἑορταί, νηστεῖαι, πασχάλιος Κύκλος».

Τὸ Παπικὸν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον εἰσήχθη ἐν τῇ Λατικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Γρηγορίου ἐν ἔτει 1582, ὅτε εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἀλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἶχεν καταργηθῇ τὸ Βυζαντινὸν Κράτος (1453).

νέζεται διὰ τὴν σωτηρίαν του καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του Ὁρθόδοξος ἀρκούν αἱ ἀνωτέρω.

Σαπροὶ οἱ καρπὶ τοῦ Νεοημερολογητικοῦ δένδρου οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφήνουν ὅτι καὶ τὸ δένδρον εἶναι σαπρὸν.

Οἱ Παλαιοημερολογίται εἰς τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα τοῦ μισοῦ αἰῶνος ἔμειναν ἐδραῖοι καὶ οὐδεμίαν παράβασιν εἰς τὸ δογματικὸ Πιστεῖόν τους ἐσημείωσαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄσπρονδοι διόχται των. Ὅλοι τὸ ἀναγνωρίζουν αὐτὸ. Ζημιωμένοι καὶ αἰσπὶ ἐντὸς τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς Κοινωνίας ἔζησαν καὶ αὐτοὶ τὰς δυσκόλους στιγμὰς τοῦ ἔθνους καὶ ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὴν ζωὴν των τὰ σύγχρονα ἐπιτελέματα τῆς ἐπιστήμης, χωρὶς νὰ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὸ Πατροπαράδοτον Παλαιὸν Ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οὐδεμία δικαιολογία τῶν Νεοημερολογητῶν εὐσταθεῖ ὅχι μόνον ἐκ εἰς τὸ ἀδέκαστον Κριτήριον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀκούη ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι κρῖνουν δικαίως καὶ δχι ἐμπαθῶς.

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

Κελλίον «Ἅγιος Σάββας»

Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρης

Ἁγίου Ὄρους

Ἐξ τὰς προσπάθειάς τοῦ Πάπα, ὅπως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο τηρηθῇ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, τόσον ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἱερειῶν, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι Πατριάρχαι τῆς Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἀντετάχθησαν σθεναρῶς καὶ διὰ Πατριαρχικῶν Συγγυλίων ἐπέβαλον ἀπορισμὸν (1583) εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, ἐὰν αὐτοὶ ἐτόλμουν νὰ ἀποδεχθῶσιν τὴν ἐπ' αὐτῶν καινοτομίαν τοῦ Πάπα, δι' ἧς ἀντετρέπετο ἡ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1920 ὅτε ὁ Πατριαρχικὸς Θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως διετέλει ἐν Χρυσῇ καὶ ἡ Ἑλλάς διεξήγαγε τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα διὰ τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Θράκῃ, ὁ τότε Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀπερρίθνε διάγγελμα δι' οὗ ἐκαλοῦντο αἱ διάφοροι ἀνὰ τὸν Κόσμον Χριστιανικαὶ ὁμολογίαι, ὅπως συντελέσωσιν μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου, διὰ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τῶν Μεγάλων ἑορτῶν τῆς Χριστιανικῆς ἀσχέτως δογματικῶν ἐν τῇ Πίστει καὶ τῇ Κοινῇ θεῇ Λατρείᾳ διαφορῶν.

Συνέπεια τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ διαγγέλματος ὑπῆρξεν ἡ ἐν ἔτει 1924 εἰσαγωγὴ τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ τάξει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καίτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923 ὑφίσταται Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ Γεωργίου Β' ὑφ' οὗ καθορίζετο ὅτι διὰ τὰς θεολογικὰς ἑορτὰς καὶ τελετὰς θὰ ἰσχύη τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Τὸ Διάταγμα διατηρεῖται ἐν ἰσχύει καὶ σήμερον. Τοῦτο ὅμως ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀθετεῖ χωρὶς φόβον Θεοῦ.

Τὰ καθέκαστα ἀναγράφονται ἐν πάσει λεπτομερεῖα εἰς τὸ κατὰ ἔτος 1929 ἐκδοθὲν βιβλίον ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδος Σκορίπ Γρηγορίου Εὐστρατιάδου ὑπὸ τὸν τίτλον **Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤ ΤΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ**.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον πιστοὶ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, ἀντετάχθησαν εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὴν γενομένην τῇ Ἐκκλησίᾳ καινοτομίαν καὶ ποιῶντες χρῆσιν τῶν ἱερῶν Κανόνων ἵπτοι: α) Κανόνος ΑΑ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς ἐρημείας αὐτοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδαλίῳ καὶ β) Κανόνος ΙΒ' τῆς Πρωτοδευτέρας Μεγάλης καὶ Ἁγίας Συνόδου καὶ τῆς Ἐρημείας αὐτοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδαλίῳ. Ἐπαύσαν νὰ μνημονεύωσι τοὺς καινοτομήσαντας Ἐπισκόπους των, καὶ ἰδρύσαντες ἰδίους Ναοὺς, Ἱερὰς Μονὰς καὶ Παραρτήματα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀναγνώρισιν τοῦ Θεολογικοῦ Σωματείου ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεολογικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» ἀπετέλεσαν τὴν πραγματικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τί εἶναι Σχίσμα Θεολογικόν, ποῖαι αἱ ψυχολογικοὶ συνέπειαι αὐτοῦ καὶ πῶς θεραπεύεται ἐξιστοροῦνται

λεπτομερώς εις τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ὡς κάτωθι:

α) Κανὼν Α΄, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ Ἑρμηνείας αὐτοῦ ἐν τῷ Ι. Πηδαλίῳ.

β) Κανὼν Α΄, τῆς ἐν Καρχηδόνι Τοπικῆς Ἀγίας Συνόδου καὶ Ἑρμηνείας αὐτοῦ.

γ) Κανὼν ΣΤ΄, καὶ Ζ΄, τῆς Δευτέρας Ἀγίας καὶ Μεγάλης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ Ἑρμηνείας αὐτῶν.

Κατὰ τοὺς ἀνωτέρω Ἱεροὺς Κανόνας τὰ Μυστήρια τὰ τελοῦμενα κατὰ τὸν Ὁρθόδοξον Τύπον, ὑπὸ ἱερέων σχισματικῶν δὲν ἐπαναλαμβάνονται, ἀλλὰ ὅταν οἱ σχισματικοὶ προσέρχονται εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ὀφείλουν νὰ ἐκφράσωσι τὴν εὐκαιρινὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, νὰ ἀποπνεύσωσι διὰ λιβέλλου τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἐσχατολογίου καὶ νὰ δεχθῶσιν τὴν χειροθεσίαν παρὰ πιστοῦ ὀρθοδόξου Ἀρχιερέως, Χριόμενοι εἰς τὸ πρόσωπον, δι' Ἀγίου Μύρου, (ἐφ' ὅσον ἐβαπτίσθησαν ἐν τῷ Σχίσματι) πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς Ἀγιαστικῆς Χάριτος καὶ ἄρσεως τῶν ψυχοφθόρων συνεπειῶν τοῦ θρησκευτικοῦ σχίσματος δι' ὃν χρόνον διετέλεσαν ἐν αὐτῷ.

Τὸ σχίσμα ἤδη τοῦτο ἀπετέλεσεν αἵρεσιν.

Οἱ καινοτομήσαντες Κληρικοὶ δὲν ἠρεσέθησαν εἰς τὸ νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δι' οὗ ἀντράπη ἡ τάξις τῶν ἀεινήτων ἐορτῶν καὶ νηστειῶν καὶ ἐθίγη ὁ Πασχάλιος Κύκλος, ἀλλὰ ἐπροχώρησαν εἰς συζητήσεις ἀνέρους, περὶ καθορισμοῦ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Πάσχα οὕχι ὅπως ὥρισεν ὁ ὅρος τῆς πρώτης Ἀγίας καὶ Μεγάλης Οἰκουμενικῆς Συνόδου: (Μετά τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, τὴν πρώτην Πανσέληρον, καὶ μετὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα καὶ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ), ἀλλὰ εἰς ὁρισμένην τακτὴν ἡμέραν κατόπιν συμφωνίας μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν διὰ τὸν κοινὸν ἐορτασμόν.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος κατὰ τὸν ἐφ' ἑρτεῖον ἐορτασμόν τοῦ Πάσχα (1975) ὑπὸ τῶν Καθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων, ἓνα μῆνα πρὸ τοῦ Πάσχα τῶν Ὁρθοδόξων, δὲν παρέλειπε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὸ μήνυμά του καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι συντόμως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου θὰ ἐορτάζεται μαζὺ ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανούς.

Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ παράβασιν Κανόνων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, ὡς καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως τῆς ὁλότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς στρατευομένης εἰς ἀντίκρουσμα τῆς θριαμβευούσης Ἑπουρανίου Ἐκκλησίας.

Εἰδικῶς ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ συνελθοῦσα Ἀγία Τοπικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ Κανόνος Α΄ αὐτῆς ἐθέσπισεν: «Πάντας τοὺς τοιμῶντας παραλίνειν τὸν ὅρον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς Ἀγίας ἐορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα ἀκαινώνητους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένουσιν φιλονεικώτερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα...».

«Ε ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προξυτάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικῶς:	Ἑξάμηνος	δραχμᾶς	40
»	Ἑτησίᾳ	»	70
Ἐξωτερικῶς:	Ἑξάμηνος	δολλάρια	4
»	Ἑτησίᾳ	»	7
	Τιμὴ πωλητοῦ	δραχ.	4. —

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστάς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Ἀγνομοῦ κτλ. ἀπευδύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαρτίλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ 628.280 Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΣΥΣΚΕΨΙΣ

Εἰς τὴν Μεγάλην αἴθουσαν Κηρυγμάτων καὶ Διαλέξεων εἰς «Κόκκινον Μῦλον» συνεκλήθησαν καὶ προσήλθον τὴν 2 Σεπτεμβρίου οἱ ἡγούμενοι καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἰουχαστηρίων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, πρὸς οὓς ὁμίλησαν καταλλήλως καὶ ἐπικαιρῶς ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ λοιποὶ Σиноδικοὶ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν.

Ἀφ' οὗ ἡκούσθησαν καὶ αἱ γνώμαι τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἱ. Μονῶν ἐπὶ τῶν θιγέντων ζητημάτων, ἐξήχθησαν ἐπωφελεῖς συμπεράσματα, καὶ ἐλήφθησαν σχετικαὶ ἀποφάσεις.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ

Κλιμάκιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὔξεντιου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Γερασίμου, Βράκα, Γερμανοῦ Ἀθανασίου, Καλλιπίου Γιαννακοπούλου καὶ ἐτέρων συνεργατῶν αὐτῶν ἐπεστέφθη καὶ ἐπέλυσε τοπικά καὶ γενικά ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος μετ' ἐκπροσώπους τῶν παραρτημάτων, ἀπὸ 3 - 10 Σεπτεμβρίου.

Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ζωοδόχου Πηγῆς Ρυζομαίλου Βελεστίνου μετ' ἀπαύοντας τοῦ Βόλου, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Παρασκευῆς Λαρίσης μετ' ἀπαύοντας Λαρίσης καὶ τῶν πέριξ παραρτημάτων, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης μετ' ἀπαύοντας τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Σερρών μετ' ἀπαύοντας Σερρών - Δρομίας, καὶ τῶν πέριξ, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τὸν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ὁσίου Νικολάου Θερμοπυλῶν (τοῦ π. Εὐσεβίου) μετ' τὸν Σεβ. Καλλίνικον καὶ παύοντας Λαμίας.

ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Τὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὔξεντιου ἐκλήθη εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν τὴν 18 - 9 - 1975. Π. Η. ἅπανα ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν τοῖς Γραμματεῖς αὐτῆς, ἐκτὸς τοῦ Σεβ. Ἀκακίου, ὄντος ἐκπύτου ἐπὶ τοῦ παρόντος. Παρέστησαν καὶ οἱ Σεβ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος καὶ Κικλάδων Γαβριήλ. Ἡ συνεδρίασις ἐθεωρήθη πανηγυρικὴ καὶ εὐχάριστος δι' ἅπαντας καὶ ἐπεδείχθη πνεῦμα κατανοήσεως εἰς τὰ συζητηθέντα καὶ προγραμματισθέντα διὰ τὴν ἐπιμένην συνεδρίασιν.

Ἀνακοίνωσις

Φέρεται εἰς γνώσιν τοῦ Χριστιανοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι τὴν 6)19 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 μ.μ. θὰ γίνῃ ψυχοφελὲς πνευματικὴ ἐκδήλωσις ἐν τῇ νεοδημιῳ εὐαγγελιστικῇ ὁμιλίᾳ καὶ διαλέξει παρὰ τὸν «Κόκκινον Μῦλον», ἔργον καὶ δωρεὰ εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα τοῦ εὐσεβοῦς τεινούς Ἑλένης καὶ Νικολάου Φελούκα.

Χοροδία ἀπὸ τῶν ἐξαίρετον ἐπιστήμονα καὶ Μουσικοδιδάσκαλον κ. Βασίλειον Μαρινεάν θὰ ἀποδώσῃ ἐπικαιροὺς ὕμνους καὶ Ἐκκλησιαστικὰ ὕμνατα, θὰ προβληθοῦν δὲ καὶ ἐγχοῦμα σάαίς, μετὰ τὴν ὁμιλίαν πεπειραμένου Ἱεροκήρυκος.

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ προσφέρονται τὰ λεωφορεῖα «Κίρκανος Μῦλος 82». Ἀφιερωτὰ ἀπὸ ἀρχῆς ὁδ. Ἀχαρνῶν παρὰ τὴν πλατείαν Βάθης. Στάσις μετὰ τὴν στάσιν Βιολέττας

Αἱ ὁμίλαι εἰς τὴν ἀνωτέρω αἴθουσαν θὰ συνεχισθοῦν ἐκάστην Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 μ.μ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1976 ἐξετυπώθησαν μετ' πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην. Παρακαλοῦνται, ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι Ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν. Τίμαι ἡμεροδευτῶν:

Τοῖχου 16

Τσέπης 6

ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Τὸ πολυτέλειον βιβλίον (σελίδες 312) τοῦ πλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Π. Μάρκου Χανιώτη, τὸ **ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ**, πρέπει νὰ γίνῃ κτῆμα πάσης οἰκογενείας. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκεται τὸ «πιστεῖον» τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, καὶ τὸ «πιστεῖον» τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου πρώτου Φλωρίνης Κρητοῦ Χρυσόστομου.

Τιμὰ 60 δραχμῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερώσων εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατωσῆς των.